

Lanžhot

zpravodaj městského úřadu

1 2010
ročník VI.
cena 10,- Kč

VYPADNĚTE, MLÁDENCI...
ŠTAMPRLU A VÝSLUŽKU
DÁVÁME JENOM
ŠOHAJŮM OD NÁS
ZE VSI !

Klaun

Jož. Uher

*Klaun šklebí tvář a metá kotrmelce.
Diváci se mohou smíchem nadranc potřhat.
Ten šašek nehraje si na umělce,
i když k smíchu být, je převelice těžké hrát!*

*Kdo pozná, že se z pavučiny
bolesti zde snaží tělo, duši vymanit?
Že tento kašpar s tváří ledačiny,
bolem tajemným z nás nechá radost pramenit?*

*Když leží jako mrtvý, smíchy řveme,
jak si ven ze srdce Amorův šíp vyndává.
Pak trochu slzám oči otevřeme,
když nám jeho jako růže rudé podává.*

***Kalhoty plandavé, sako pod kolena...
Svět jím byl veselý! Manéž poválená...***

foto B. Lošťák

Koloběh

Jožka Tureček

*Navzdory vinařům i sadařům
hejna špačků zas vrátila se sem
A jako když je dětí plný dům
ožily stromy štěbným halasem*

*Přilétli též ptáci zpěvu znali
hledající opuštěná hnízda
Mnozí nová budovat se dali
Ptáci říše zpívá si a hvízdá*

*S hnízděním je však práce dokola
v snaze odvěké uchovat si rod
Příroda prostě z jara zavolá
a spermie se dají na pochod*

Jen málo kdy je lidský život od jeho započetí až po ukončení veselohrou. Přestože nečekáme, až půjde opona nahoru, jsme stále ve hře, a role, které nám osud určuje, musíme zvládat, jak nejlépe každý z nás umí. Bez masek a kostýmů, jen taková, jací skutečně jsme, a v tom odění, které ve dnech všedních a svátečních nosíme. Ne každá role nám „sedne“, ne každý scénář zvládneme ke spokojenosti sebe samých i přátel. Nejhůře se nám vstupuje na prkna, která žádný svět, jako ta divadelní, nepředstavují tehdy, kdy se ústa musí otevírat úsměvem, zatímco duši svírá bolest, úzkost nebo křivda. To jsou ty naše klaunovské chvíle v nešapitó! Kdo do nás nevidí, nic nevnímá, smíchem nás zraňuje, aniž by co tušil. Tak jako klaun v maringotce, a sám, tak i my v úkrytu noci můžeme dovolit slzám, aby nám na tváři rozpustily všechno to šminkování přetvářky, kterou jsme si nezvolili pro zlé klamání, ale abychom ušli soucitu, jímž by se nám přitížilo ještě více. Kéž jsme takových rolí ušetřováni...

Slovo starosty

Vážení spoluobčané,

rok 2010 začal tak jako málokterý. Počasi nám připravilo občas krušné chvíle. Sněhová nadílka byla nezvykle velká a nebylo jednoduché udržet chodníky a komunikace sjízdné. I když tzv. chodníkový zákon ukládá obcím odpovědnost za úklid sněhu z chodníků, je jasné, že bez vaší pomoci bychom to nezvládli. Proto děkuji všem, kteří jste nám při úklidu sněhu z chodníků pomáhali.

Daleko větší problém než sníh nám však dělá rozpočet města na letošní rok. V loňském roce náš rozpočet důsledkem krize přišel asi o 4 mil. Kč. Rozpočet na letošní rok je přibližně na úrovni roku 2007 a to je propad příjmů o další asi 4 mil. Kč, takže celkový pokles příjmu je kolem 8 mil. A to musí být na našem rozpočtu znát. Některé plánované akce na letošní rok, např. dokončení dešťové kanalizace v Nové ulici a na Hrnčířské, budeme nuceni odložit, dokud se finanční situace nezlepší. V případě příznivějšího vývoje příjmů bychom některou ze zmiňovaných akcí provedli koncem roku.

V letošním roce provedeme zateplení základní a mateřské školy, na které jsme dostali dotaci z OFŽP. U základní školy budou vyměněna okna na přístavbě a ve dvorní části celé školy a zateplena fasáda. U mateřské školy bude zateplena fasáda a střecha budovy, okna se měnila před pár lety a splňují podmínky. Z menších akcí hodláme prodloužit plynovod v ulici Lesíčková (náklady asi 250 tis.) a vodovod v ulici Masarykova (náklady asi 350 tis.).

Nadále pokračujeme v přípravě projektu zástavby Pod Ploty. Sběrný dvůr je zkolaudován, od dubna připravujeme jeho otevření. V únoru byla dokončena rekonstrukce sociálního zařízení a kotelny na základní škole. Bez dotace z Ministerstva financí ve výši 4,5 mil. Kč bychom z vlastních zdrojů nebyli schopni tuto rekonstrukci provést.

Každý rok bereme z úřadu práce pracovníky na VPP (veřejně prospěšné práce), to je na úklid města. V letošním roce zaměstnáme od 15. března do 30. listopadu deset pracovníků (loni bylo osm), kteří jsou evidováni na úřadu práce. Určitě pro všechny najdeme dost práce. Úřad práce poskytuje na jednoho pracovníka příspěvek ve výši 13 500 Kč. Kromě toho vezmeme dvě až tři pracovnice ze sociálního programu, které pracují omezený počet hodin (30 hodin za měsíc) a platí je sociální odbor MěÚ Břeclav.

Závěrem bych vás chtěl požádat o pomoc při jarním úklidu města, ať už jde o zametení chodníku, komunikace před domem nebo o úpravu předzahrádek.

Děkuji všem, kteří nám tímto pomáháte.

František Hrnčíř, starosta města

CHKO Soutok ano nebo ne?

František Hrnčíř, starosta města Lanžhot

Dne 18. listopadu 2009 se v Lanžhotě uskutečnilo za účasti náměstka ministra životního prostředí RNDr. Františka Pelce jednání, na kterém byl starostům obcí, na jejichž katastrech hodlá Ministerstvo životního prostředí vyhlásit CHKO, předán „Plán péče o Chráněnou krajinnou oblast Soutok“. Prezentaci tohoto materiálu provedl Ing. Stanislav Koukal, vedoucí AOPK (Agentura ochrany přírody a krajiny) ČR, středisko Brno. Seznámil přítomné starosty s návrhem vymezení CHKO a návrhem zónace území. V diskuzi k prezentovanému materiálu měli starostové obcí řadu připomínek, které sice byly nějak zodpovězeny, ale v žádném případě nás neuspokojily. Například na dotaz, jak bude řešena situace, kdy zastupitelé obce nedají k návrhu vyhlášení CHKO souhlas, náměstek ministra Pelc řekl, že za předpokladu, že námitky budou konkrétní a jasné formulované, bude v prvé řadě nutné hledat společné řešení, případně upravit materiál. V případě, že námitky zůstanou, bude o nich rozhodnuto v souladu s ustanovením § 40 zákona č. 114/1992 Sb., ve správním řízení. V případě podaného odvolání o nich rozhodne ministr. Závěrem jednání bylo dohodnuto, že starostové zpracují připomínky k předloženému materiálu a do 31. 1. 2010 je předají na Ministerstvo životního prostředí. S předloženým materiálem byli seznámeni všichni členové zastupitelstva, možnost prostudovat a vyjádřit se k tomuto materiálu měli všichni občané. Na jednání zastupitelstva města byl vysloven nesouhlas s vyhlášením CHKO na našem katastru.

Byl jsem pověřen, abych navrhl starostům dotčených obcí vypracování odborného posudku k záměru vyhlášení CHKO a jeho dopadu na dotčené obce. Po dohodě se starosty byli osloveni odborníci, kteří zpracovali námi předložený materiál tak, aby byl po odborné i právní stránce v souladu se zákony. Vzniklý materiál pod názvem „Stanovisko starostů obcí dotčených záměrem vyhlášení CHKO SOUTOK po projednání Plánu péče v Lanžhotě dne 22. 1. 2010“ byl po souhlasu všech starostů odeslán v dohodnutém termínu na MŽP. Ve stanovisku byly připomínkovány všechny kapitoly obsažené v Plánu péče s výhradami k tomuto plánu. Zástupci obcí nepovažují vyhlášení CHKO za prospěšné pro svoji obec a nesouhlasí s ním. Požadují, aby celý záměr vyhlášení CHKO byl znovu přehodnocen.

Na toto stanovisko ministr životního prostředí odpověděl dopisem, který obdrželi všichni starostové a ve kterém zdůrazňuje výhody plynoucí pro obce po vyhlášení CHKO. Na 19. 2. 2010 byli pozváni všichni starostové, zástupci krajského úřadu a zástupci AOPK na setkání s minist-

rem životního prostředí JUDr. Janem Dušíkem, M.Sc.

Setkání se uskutečnilo v zasedací místnosti Městského úřadu v Lanžhotě. Jednání probíhalo v přátelském duchu, po úvodní řeči pana ministra na naše argumenty odpovídal sám ministr nebo jeho náměstek Pelc. Zástupkyně krajského úřadu náměstkyně hejtmána Ing. A. Procházková a vedoucí odboru životního prostředí Ing. A. Hubáčková, ve svých vystoupeních zdůrazňovaly, že vyhlášení CHKO v této oblasti není nutné, jelikož určitý druh ochrany území se zde nachází např. Natura 2000, Národní přírodní rezervace, ptačí oblasti, čímž podpořily naše stanovisko a názor, že není třeba vět-

ší ochrany zdejšího území a že je stávající ochrana území dostačující.

Další kolo jednání bude Ministerstvem životního prostředí svoláno po vyhodnocení tohoto jednání pravděpodobně na duben.

foto: Jožka Tureček

Město Lanžhot výpis usnesení z jednání zastupitelstva Města Lanžhot dne 11.03.2010

ZASTUPITELSTVO MĚSTA

SCHVALUJE:

- program dnešního jednání
- ověřovatele dnešního zápisu:
Věra Hostinová
Miloslav Dřevo
- rozpočtové opatření č. 1/2010
- prodej pozemku parc. č. 1724/343
o výměře 86 m² manželům Borisi
a Michaele Didovovým, 691 51 Lanžhot
za cenu 105,- Kč/m²
- prodej pozemku parc. č. 673/197
o výměře 112 m² p. Jiřímu Švirgovi,
691 51 Lanžhot, cenu 50,- Kč/m²
- záměr prodeje části pozemku parc.
č. 673/72
- záměr prodeje části pozemku parc.
č. 1724/23

- koupi domu čp. 576 na pozemku parc. č. st. -244/2 a pozemku parc. č. st. -244/2 o výměře 123 m², k. ú. Lanžhot
- účast města Lanžhot v projektu „Řešení systému nakládání s bioodpady ve svozové oblasti Hantály a. s.“ zpracovávaného DSO Čistý Jihovýchod, podání žádosti o dotaci z OP ŽP a spolufinancování tohoto projektu z rozpočtu města
- výroční zprávu o poskytování informací dle zákona č. 106/1999 Sb.
- vypracování projektu na revitalizaci topolové aleje
- zastupitelstvo města Lanžhot, příslušné dle ust. § 6, odstavec 5, písm. b), zák. č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů schvaluje předložené Zadání změny č. 3 ÚPNSÚ Lanžhot. Zadání změny č. 3 ÚPNSÚ Lanžhot je nedílnou součástí tohoto usnesení
- poskytnutí půjčky ve výši 500 tis. Kč Římskokatolické farnosti Lanžhot
- žádost MŠ Lanžhot o rozdělení zlepšeného hospodářského výsledku za rok 2009 následovně:
 - částku ve výši 26 687,52 Kč do rezervního fondu
 - částku ve výši 10 000,00 Kč do fondu odměn

ODKLÁDÁ:

- rozhodnutí o zřízení informačních kiosků

VOLÍ:

- přísedícími okresního soudu pí J. Hudečkovou a p. F. Kořínka

ZAMÍTÁ:

- prodej pozemku parc. č. 1724/89

SOUHLASÍ:

- s bezúplatným převodem pozemků parc. č. KN 2098/183, 2098/184, 2098/186 a 2098/187 z vlastnictví České republiky, Ředitelství silnic a dálnic ČR, které má příslušnost hospodaření, do vlastnictví města Lanžhot

POVĚŘUJE:

- radu města jednáním o koupi nemovitosti čp. 576 na pozemku parc. č. st. -244/2 a pozemku parc. č. st. -244/2 o výměře 123 m² k. ú. Lanžhot a současně starostu a místostarostu účasti na dražbě této nemovitosti
- starostu města jednáním o dalších možnostech pronájmu kompostárny a. s. Hantály
- místostarostu jednáním s P. Františkem Putnou, o možnosti zřízení mříže ve vchodu do kostela.

BERE NA VĚDOMÍ

- zprávu o kontrole usnesení
- zprávu z jednání rady města
- zprávu kontrolního výboru
- zprávu finančního výboru
- zprávu o plnění rozpočtu za rok 2009 a 1. - 2. 2010

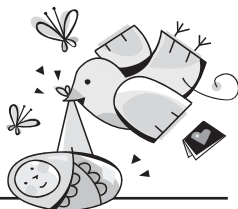
V Lanžhotě dne 11. 03. 2010

místostarosta města Lanžhot
Josef BARTOŠ

starosta města Lanžhot
František HRNČÍŘ

Společenská kronika

Martina Čadová

Narozené děti

Kristýna Kepáková

Yveta Šulcová a Jiří Kepák, Břeclavská

Meda Czakerová

Alena a Ivo Czakerovi, Nádražní

Tereza Uhrová

Michaela Holobrádková
a Antonín Uher, Dolní

Matyáš Blažej

Markéta a Marek Blažejovi, Luční

Jakub Pardovský

Martina Šestáková
a Vít Pardovský, Hrnčířská

Lenka Krevňáková

Lenka a Libor Krevňákovi, Mlýnská I.

Matyáš Brbůch

Michaela a Martin Brbůchovi, Dolní

Liliana Rabušicová

Kristýna a Jan Rabušicovi, Mlýnská II.

Milan Šimko

Jindřiška Čápková
a Ctirad Šimko, Hrnčířská

Anežka Bartošová

Anežka a Cyril Bartošovi, Komenského

Lukáš Macháček

Miroslava a Igor Macháčkoví,
K. Černého

Václav Martinec

Renata Padalíková
a Václav Martinec, Masarykova

Sňatky

Ivona Hladíková, Lanžhot
a Bronislav Juráček, Tvrdonice

50 let manželství

Ludmila a Jaroslav Ciprysovi, Sokolská

Výročí narození

98 let

Ladislav Straka, Masarykova

85 let

Anna Fojtíková, Vinohrady
Jiřina Heklová, U Stadionu

80 let

František Sláma, F. Palackého

75 let

Jan Škrobáček, Školní
Oldřich Holobrádek, Na Peci
Ludmila Málková, Břeclavská
Pavlina Hunkářová, Smetanova
Čestmír Hošek, Kostická
Marie Slámová, Luční

70 let

Jan Klvaňa, Komenského
Jan Létal, Luční
Julie Jurečková, Komárnov
Ludmila Straková, Na Peci
Zdenka Kováčková, U Stadionu
Jan Hrubý, Zahradní
Božena Poláchová, Lesíčková
Ludmila Bartošová, Na Peci

65 let

Emil Čapka, J. Nerudy
Marie Tučková, Lesíčková

Vladimír Pavelka, Gagarinova
 Miroslav Petrla, Gagarinova
 Ing. Pavel Doležel, MUDr. Kepáka
 Mgr. Josef Prachniar, Kout II.
 Jan Uher, Sokolská
 Josef Šulák, Gagarinova
 Božena Hrubá, Sokolská
 Hana Šuláková, Sokolská
 Marie Mrázková, Na Pecí
 Jaroslav Olšák, I. Příční
 Marta Hrubá, Zahradní
 Ing. Ivan Valenta, MUDr. Kepáka

60 let

František Mrázek, K. Čapka
 Štefan Hakala, Kout II.
 Jitka Thomasová, Břeclavská
 Jozef Hlaváč, Kostická
 Marie Vančurová, Vinohrady
 Olga Slezáková, MUDr. Kepáka
 Růžena Hladíková, Nová

Úmrtí

Rudolf Frodl	62 let	Smetanova
Antonín Petrla	55 let	F. Palackého
František Ciprys	80 let	J. Nerudy
František Tuček	82 let	Hrnčířská
Petr Trčka	62 let	Smetanova
Růžena Ciprysová	86 let	Mlýnská I.
Mária Pelikánová	77 let	Pastvisko I.
Josef Čekal	95 let	Dolní
Josef Šesták	59 let	Nová
Marie Uhrová	88 let	Kostická
Štěpán Bárta	87 let	I. Příční
Vlasta Šeráková	82 let	K. Čapka
Miroslav Koška	83 let	Kostická
Cecilie Bártová	86 let	I. Příční
Rozálie Bačová	87 let	Smetanova II
Ing. Josef Bystřický	76 let	Mlýnská II/624

Žádáme občany, kteří si nepřejí zveřejnění svých jmen nebo jmen svých příbuzných (sňatky, narozené děti, výročí sňatků, výročí narození, úmrtí) ve společenské kronice zpravodaje, aby toto nahlásili vždy před uzávěrkou zpravodaje v kanceláři městského úřadu.

Statistika města za rok 2009

Martina Čadová

Stav obyvatel k 1. 1. 2009 – 3720

Stav obyvatel k 31. 12. 2009 – 3704

**Sňatky – 23, z toho v Lanžhotě 4,
mimo Lanžhot 19**

**Narozených dětí – 35, z toho 20 děvčat
a 15 chlapců**

Přihlášení – 46

Odhlášení – 53

Úmrtí – 44, z toho žen 19, mužů 25

Rozvody – 11

*Píseň vděčnosti Ti zpívám, Pane můj,
za Tvůj kříž, kterým zvedáš znavené.
Píseň vděčnosti Ti zpívám, Pane můj,
Boží Beránku.*

**Zpívejte se mnou píseň vděčnosti
za dar života 85 let,
kterého mi Pán nezaslouženě dopřává.
Zpívejte se mnou píseň vděčnosti
za tolik lásky, která mi nedovolila
zradit a padnout!**

**Za Vaše modlitby a oběti jsem Vám
všem vděčný a denně Vám žehnám.**

Msgr. Josef Valerián

1925
15. března
2010

Na co se těšit v roce 2010

Martina Čadová

Kulturní komise plánuje na rok 2010 akce, které jsou uvedeny dole v přehledu. Některé mají už dlouholetou tradici a jiné si ji v budoucnu možná teprve vybudují. Přesto je cíl našeho snažení vždy stejný – vytrhnout lidi z jednotvárnosti všedního života a nabídnout jim zpestření volných chvil. V roce

2009 jsme připravili speciální akci, koncert našeho rodáka Jiřího Zonygy. Jeho vítězství v soutěži X-factor si přímo žádalo nějakou odezvu z naší strany. Tento rok je pro Lanžhot také něčím zvláštní. Jako by to bylo včera, ale věřte nevěřte, už je tomu 20 let co jsme uzavřeli družbu s rakouskou obcí Rabensburg. A u této příležitosti

plánujeme oslavu, která bude 28. 8. 2010 na Slovákém dvoře hospody U Bartošů.

Celkový přehled všech akcí, které se v tomto roce uskuteční, je na našich internetových stránkách. Přehled se snažíme stále aktualizovat.

5. února	Z pohádky do pohádky - karneval	Podlužan
duben	Zpívání sborů žen	Podlužan
9. května	Den matek	Náměstí
21. května	Havajská noc	Slováký dvůr U Bartošů
červen	Taneční gala show - Mgr. J. Fenčáková	
5. července	Lanžhot Metoděje Prajky	Slováký dvůr U Bartošů
1. srpna	O lanžhotský "přegulňák"	Slováký dvůr U Bartošů
28. srpna	Oslava - 20 let spolupráce s obcí Rabensburg	Slováký dvůr U Bartošů
prosinec	Vánoční jarmark	Náměstí
prosinec	Domácí zabijačka	Dvůr muzea
prosinec	Ohňostroj	Náměstí

ŘÍMSKOKATOLICKÁ FARNOST POVÝŠENÍ SVATÉHO KŘÍŽE LANŽHOT

Proč Veliká noc

Otec František Putna

V těchto dnech prožíváme dobu postní, dobu přípravy na Velikonoce, které jsou největším křesťanským svátkem. Doba postní přináší a nabízí člověku čas k zastavení, ztišení, zamyšlení nad otázkou, jestli je můj život dobře naplněný po stránce morální, etické a duchovní, nebo je ještě dost toho zlepšovat. Proto konáme pokání, sebezápor, něčeho si odříci a cvičení se v sebekázní, abychom byli schopni kvalitnějšího života. Máme si v této době postavit před sebe dvě skutečnosti: Ježíš Kristus trpící na kříži a prázdný hrob

po jeho zmrtvýchvstání. Když si položíme otázku:

kdo způsobil toto jeho utrpení a smrt? Mnozí z nás odpoví, že Pontius Pilát se svými vojáky podle historických událostí. **Málokdo si uvědomí a přizná, že jeho utrpení a smrt způsobili hříchy všech lidí, tedy i mé vlastní! To je ta skutečná pravda, že i já mám osobní podíl na jeho smrti.** Znamená to, pro každého člověka bez rozdílu, jestli je věřící nebo nevěřící, jestli je bílé nebo tmavé pleti, jestli je slušný a poctivý nebo největší lotr a kriminálník, všich-

ni máme podíl na jeho smrti, protože jsme lidé hříšní. To je to neblahé dědictví prvních lidí v ráji, které v životě neseme. **V Písmu svatém je text: „Tak Bůh miloval svět, že dal svého jednorozecného Syna, aby žádný z nás nezahynul, ale měl život věčný.“** Ježíš přichází a dobrovolně a z lásky se za nás obětuje (za mě osobně), neboť tak veliké výkupné stojí náš život. Svou výkupnou obětí odstraňuje důsledek prvotního hříchu v ráji, a tím je smrt. Jak se k této skutečnosti postavím já? Nezajímá mě to, mě se to netýká, nemám zájem, je mi to jedno, nic mi to neříká, žiji si svůj vlastní život. Ale uniká nám jedna důležitá skutečnost, že Ježíš

odstraňuje naši lidskou bídu, smrtelnost a vrací nám původní důstojnost a to je naše nesmrtelnost.

Ano, díky jeho oběti na kříži a jeho zmrtvýchvstání jsme všichni nesmrtelní. To, že jsme nyní nesmrtelní je jistě radostné zjištění, jako Ježíš vstal z mrtvých, tak i my máme nesmrtelnost. Teď záleží na každém z nás, jak s tou vydobytou nesmrtelností naložíme. **V Písmu čteme: „Kdo věří ve mne, i kdyby zemřel bude žít navěky.“** To znamená společenství s Ježíšem **natrvalo, navěky.** Kdo propásne tuto nabídku, získá věčné zavr-

žení navěky. Na začátku postní doby jsme v liturgii slyšeli: „*Pamatuj člověče, že prach jsi a v prach se obrátíš.*“ Ježíš Kristus svou smrtí na kříži a zmrtvýchvstáním proměňuje tento náš „prach“, opět vrací k životu a plně bude dovršeno při vzkříšení těla. Slavnost Veliké noci je pro nás nejdůležitější slavností a nesmírnou radostí, protože Ježíš

přemohl smrt, i my budeme žít s Kristem navěky, když v něho uvěříme. To je hlavní podstata velikonočních svátků. Ježíš každému z nás s láskou a trpělivostí nabízí: člověče, jak s touto pravdou naložíš, jak se rozhodneš? Člověče, zvu tě osobně oslavit Velikonoce!

Bohoslužby v Lanžhotě - Velikonoce 2010

Neděle 28. 3.	Květná neděle – pašijová (začíná Svatý týden – svěcení ratolestí)	8.00 10.00
Čtvrtek 1. 4.	Zelený čtvrtek – Mše svatá na památku Poslední večeře Adorace – bdění v Getsemanské zahradě	18.00 21.00
Pátek 2. 4.	Velký pátek – den přísného postu Den umučení a smrti Ježíše Krista Pobožnost křížové cesty Velkopáteční obřady	17.30 18.00
Sobota 3. 4.	Bílá sobota – den, kdy Ježíš odpočívá v hrobě Obřady „Veliké noci“ - Vigilie Zmrtvýchvstání Páně	20.00
Neděle 4. 4.	Slavnost Zmrtvýchvstání Páně – Hod Boží velikonoční Te Deum a sv. požehnání	8.00 10.00 14.30
Pondělí 5. 4.	Pondělí velikonoční – Oktáv velikonoční	9.00
Středa 7. 4.	Středa v oktávě velikonočním	18.00
Čtvrtek 8. 4.	Čtvrtek v oktávě velikonočním	18.00
Pátek 9. 4.	Pátek v oktávě velikonočním	18.00
Sobota 10. 4.	Sobota v oktávě velikonočním	7.30
Neděle 11. 4.	Druhá neděle velikonoční Neděle Božího milosrdenství	8.00 10.00

Statistika farností za rok 2009

Svatby: 1 svatba (rok 2008 - 6)

Křty: 19 křtů (rok 2008 - 25)

Pohřby: 31 pohřbů, z toho 29 do hrobu,
2 kremace (r. 2008 - 38 do hrobu, 1
kremace)

1. sv. přijímání: 15 dětí (r. 2008 - 12)

Náboženství: šk. rok 2009/2010 - 48

dětí, 20 ve škole, 28 mimo školu (šk.

rok 2008/2009 - 58 dětí, 28 ve škole, 30
mimo školu)

Svátoost nemocných: 97 farníků, 57
společně, 40 samostatně (r. 2008 - 112
farníků, 70 společně, 42 samostatně)

Sv. přijímání: 17 500 (r. 2008 - 21 500)

Ojedínělá návštěva v Lanžhotě

P. František Putna

Jednou za rok se schází bohoslovci brněnské diecéze se svým biskupem. Bohoslovci nejsou v tak častém kontaktu s biskupem, protože většinu času tráví v semináři a studiem v Olomouci, proto se koná víkendové setkání. Vyberou si nějaké místo, farnost, kde mají na sebe více času a prožijí společné chvíle. Letos si vybrali Lanžhot. Proč Lanžhot? Jedním z důvodů bylo zajisté to, že mezi ně patří Mírek Prajka, lanžhotský rodák, studující 4. ročník teologické fakulty CMTF UP v Olomouci. V pátek 5. března večer přijelo 21 bohoslovců, kteří se ubytovali na naší faře. V sobotu dopoledne přijel biskup Vojtěch Cikrle. Jako hostitel jsem se zúčastnil jejich programu. Kromě společné modlitby se konala dopoledne i beseda o aktuálních událostech v brněnské diecézi. Odpoledne se uskutečnil výlet do lužního lesa. Kvůli zvýšené hladině řeky Moravy nebylo možné zhlédnout soutok, proto jsme se zastavili u chaty na Polince a potom jsme jeli na Pohansko. Později slavili bohoslovci v

kostele mši sv. a večer navštívili Vinařství Uher, kde se seznámili s výrobou vína.

Vyvrcholením setkání byla v neděli slavná pontifikální mše sv., kterou celebroidl biskup Vojtěch ve společenství našich farníků. Bohoslovci se ujali asistence liturgie, liturgického zpěvu a varhanního doprovodu. Setkání bylo zakončeno společným nedělním obědem a odjezdem zpět do Olomouce. Pro naši farnost to byla velká čest a pocta mít ve svém středu budoucí kněze naší diecéze. Přeji a vyprošuji všem zdárné dokončení studia a hodně Boží milosti v kněžské službě a úspěšnou pastorační tam, kam budou biskupem jednou posláni.

Nad farní kronikou Farní pole

Jan Třetina

Dříve patřila k faře i farní pole. Na těchto polích se pěstovaly plodiny, které sloužily k chovu hospodářských zvířat a k potřebě kuchyně. Zvířata byla chována ve chlévech ve dvoře fary. V pozdější době bylo od hospodaření polí upuštěno. Ještě za působení faráře Kvasničky se část polí

(na Stráži) obhospodařovala. Po jeho odchodu se již hospodaření neobnovilo.

K faře patřilo pole úplně písčité, na kterém se urodilo, jen když vydatně pršelo. V roce 1917 nepršelo od 1. 5. do 8. 7. Farář Antonín Štourač zasázal 16 pytlů brambor a sklídl 5 pytlů brambor špatných, z nichž do 14 dnů polovina shnila. Žádný sedlák

mu nechtěl prodat, i když se některým urodily. Raději je prodali za vysokou cenu židovi. Starosta Martin Šesták pro faráře neměl, ale židovi prodal 22 q po 100 K. Jen chalupnice Morávková mu prodala 1 q za 20 K. Farář musel žádat o dovolení od c. k. místodržitelství, aby si mohl od bratra ve svém rodišti Stržiteře dovézt 4 q brambor pro 4 osoby.

Jelikož farář neměl ani dostatek ječmene, poslal po domech rolníků, aby odprodali z domu alespoň 5 kg ječmene. Ačkoliv měli, tak někteří se vymlouvali a nic neprodali. Smilovali se tito: Šimonková 6 kg za 2 K, Fojtíková 5 kg za 2 K, Jarcová 5 kg za 2 K, Gajdová 5 kg za 2 K, Švirgová 5 kg za 2 K, Bartošička 6 kg za 2 K, Zonyga Jan 10 kg za 4 K, Pyskatá Anna 5 kg za 2 K, Hodonská za školou 5 kg za 2 K, Zonyga Josef 25 kg za 10 K, Darmovzal 25 kg za 10 K, Straka Kašpar 10 kg za 4 K.

Také v roce 1918 bylo sucho. Naposledy přšelo 22. 4., celý květen nic a na to z 26. na 27. přišel mráz, který někde úplně, někde částečně zničil brambory, kukuřici, fazole. Červen byl opět suchý a přišel zase mráz ze 4. na 5. 6., který faráři zničil brambory, kukuřici, fazole. Brambory znovu vyklíčily, a poněvadž přišly vydat-

né deště, dobře se vydařily. Kukuřice také podrostla a sklizeň se opozdila. Obilí pomrzlo těž, žito sypalo ½ míry z mandele (kolik to je, nevím).

Farní zahrada byla ve špatném stavu. Teprve nový farář Hübner ji v roce 1937 svým nákladem ze základu upravil. Plot byl opraven a byly vysázeny ovocné stromy (do té doby stromy nebyly). Stromy objednal a vysadil bratr faráře Martin Hübner ze Staroviček. Farní dvůr byl též upraven, osázen stromy a kolem plotu vinná réva. Náklad asi 2 500 Kč. Chtěl též chlévy upravit na farní sál pro účely duchovní správy. Pro obtíže u vojenské správy (pohraniční území) a u obce, která nechtěla opravu provést, bylo od tohoto záměru upuštěno.

Jarní pole
foto: Miroslav Hřebačka

Život křesťanů v městě Lanžhotě

Cyril Bartoš

„No, co si to enom zmýšláte s tyma kytrama v kostele, to nás starých chcete z kostela vyštvať?“ Dostalo se mi této otázky minulý rok s kytarou na zádech při cestě do kostela. „Ale proč myslíte?“ Snažil jsem se trochu rozvinout řeč, abych měl ještě

nějaký čas na odpověď. „No, přeca nás starých,“ pokračovala ta stará žena. „Nás tá vaša brnkačka nezajímá a tych mladých do kostela stejně na to nedostanete!“ Uf, řekla to od plíc! Myslel jsem si. Díky za to. Hned o důvod víc, proč nepřestat.

Proč vlastně ta neochota k něčemu novému? Vrtalo mi ten večer hlavou. Důvod,

že to tu nikdy nebylo, asi neobstojí (kdysi se totiž i v našem kostele hrávalo na kytary). Možná náš hudební projev, blesklo mi hlavou. Přiznávám, ne vždy se všechno povede, ale byli by ti nespokojení lidé někdy vůbec spokojení, kdyby ta naše „brnkačka“ zněla lépe? Tak mi něco říká, že asi ne. Kde tedy hledat příčinu tohoto nepochopení? Problém bude asi složitější, než se zdá. Netýká se totiž jenom hudby, ale všech aktivit v naší farnosti.

Nedávné nepochopení veřejnosti na přítomnost klubu maminek na faře mě v tom jenom utvrdila. Když se v Lanžhotě opravovala fara, byl jsem zrovna v zahraničí. Ale přes telefonáty s rodiči jsem cítil, že se konečně v Lanžhotě něco děje! A to něco nebyla jen oprava fary. Důležitější pro mě byla ochota lidí vybudovat nějaké kulturně-duchovní centrum. Snaha vytvořit prostředí pro různé spolky, pro děti na hraní. Místo, kde by se člověk cítil dobře. A hlavně, otevřít faru pro lidi, kteří do kostela nechodí. Jaké bylo moje nemilé překvapení, když se teď na adresu maminek snesla vlna kritiky z řad našich věřících občanů. Prý není důvod, proč by se měli scházet zrovna na faře. To je drsné! Řekl jsem si. Tak kde tedy?

Jedna věc se nám v Lanžhotě upřít nedá. Máme výborný talent ničit nové aktivity hned v jejich zárodku. S podporou a pochopením už je to trochu horší. Možná by pomohla otázka. Proč myslíš, že se někdo snaží dělat něco nového? A odpověď? No, možná proto, že to staré už jaksi nefunguje. A také možná proto, že až budeme mít děti větší, můžeme jim s klidným svědomím říct: „To jsme dělali pro vás, aby i vy jste měli místo, kde se scházet, zahrát si, pobavit se.“

Ale abych nemluvil jen negativně, byly i dobré chvíle. Třeba na srazu spolužáků mi jeden z nich „ateista“ říká: „Dívali sme sa v kabelovce, jak hrajete v kostele na kytary, bylo to dobré, enom pokračujte.“ No teda, skoro jsem spadl ze židle. Takový zájem z řad „nevěřících“!

Na poslední zkoušce se schólou jsme měli problém se zapojením aparatury. Kamarádka šla prosit o pomoc do nedařlého Podlužanu. Jaké milé překvapení, když jsme mezi dveřmi fary uviděli jednoho známého lanžhotského rockera. Díky jeho ochotě a pomoci jsme všechno zapojili dobře. „Tak si dojdí nekedy poslechnůt do kostela,“ řekl jsem. „Jo, klidně,“ on na to. Tak to mě zahřálo. Zvláštní je, že se nám často dostane pomoci od lidí, od kterých bychom to nikdy nečekali a kteří se k naší farnosti nehlásí. Jaká výzva pro nás „řádné katolíky“!

Otázka na konec: Záleží nám vůbec na tom, v jakém prostředí budou vyrůstat naše děti?

Záleží na každém z nás, jestli budeme jenom kritizovat nebo se třeba i sami nějak zapojíme. I malá pomoc má smysl. Je to určitě pro dobro celého Lanžhota.

Oprava věže kostela

*Za občanské sdružení Spolek pro Lanžhot
Marie Pfejferová a Ing. Petra Racková*

Jistě vás bude všechny zajímat, jak bude dále pokračovat oprava věže kostela. V krátkosti bychom vás chtěli informovat o plánech opravy. Již v minulém vydání zpravodaje informovali, oprava je naplánována na několik etap, s ohledem na finanční prostředky. V současné době probíhají přípravné práce na vypracování projektu lešení. S ohledem na to, že stavba ve výšce je velmi náročná a musí se zabránit poškození již zhotovené střechy a kvůli bezpečnosti při práci, lešeníářská firma musí mít všechny certifikáty a povolení toto lešení postavit. Samotná stavba lešení bude probíhat ve spolupráci s prováděcí klempířskou firmou.

Zahájení opravy se plánuje na měsíc květen až červen. Vzhledem k tomu, že se nepodařilo získat dotace z evropských fondů, požádal farní úřad o poskytnu-

tí půjčky město Lanžhot, aby mohla být alespoň první etapa dokončena do září 2010. Na zasedání zastupitelstva města 11.

3. 2010 byla půjčka ve výši 500 000 Kč schválena. Finanční prostředky, které jsou k dispozici k 28. 2. 2010 z veřejné sbírky, a dotace, kterou získal farní úřad z Jihomoravského kraje, zatím nepokryjí celou částku, potřebnou na opravu. V první etapě je naplánována oprava měděné kopule, tašek bobrovek na věži, oprava a oplechování ochozu věže.

S ohledem na krizi se v loňském roce při veřejné sbírce vybrala menší částka. Některé firmy přislíbily podporu v letošním roce, takže věříme, že po oslovení firem se podaří další finanční prostředky zajistit. Pokud máte možnost podpořit

dokončení opravy, veřejná sbírka stále probíhá a můžete zaslat příspěvek na účet do ČSOB Břeclav č.ú.221811 595/0300.

Děkujeme předem za podporu.

Velikonoční pondělí – „šlaháčka“

*Podle knihy České zvyky a obyčeje
zpracovala Jaroslava Bartošová*

K Velikonočnímu pondělí se nevážou žádné významné liturgické úkony, není to ani církevní svátek. Z pohledu lidových zvyků je však nejdůležitějším dnem Velikonoc, protože se v něm odbývá pomlázka – zvyk doložený od středověku, ale pravděpodobně starší.

Ve městech se v pondělí často cho-dilo na rodinné pěší výlety a pořádaly se pikniky v přírodě nebo různé zábavné akce s přáteli. Hlavně v obrozenecké Praze to byla velká móda. V 19. století se také konaly různé slavnosti a pou-tě.

Pomlázka – šlaháčka

Průzkum v Čechách z nedávných let přinesl zajímavé zjištění: Až na nepatrné výjimky se tento zvyk dodržuje téměř ve všech českých, moravských a slezských městech a obcích. Je opravdu jen málo míst, kde by se pomlázka nekonala.

Nejstarší záznamy o mrskání neboli pomlázce pocházejí z přelomu 14. a 15. století a hovoří o šlehání metlami z mladých vrbových proutků. Šlehali se navzájem muži, ženy, chlapi i dívky. V 17. století se stala všeobecnou zábavou a módou, provozovali ji chudí i bohatí, ve městech i na venkově. Při šlehání byl největší zájem o mladé dívky. Ty pak dávaly mužům za odměnu vejce.

Zvyk velikonočního šlehání patří do skupiny lidových obyčejů využívajících magické vlastnosti zelených jarních ratolestí. Je to obyčej typický pro západní Slovany, u nichž je nejrozšířenější. Šlehání proutky je na mnoha místech doplněno ještě o polévání, postříkávání nebo přímo házení do vody. Tato tzv. obléváčka se provozuje zejména na severovýchodní Moravě, místy na Valašsku a ve Slezsku.

Časem se pomlázka stávala doménou dětí a mládeže. Začal převažovat způsob kolední obchůzky dům od domu, odříkávaly se koledy. Některé koledy obsahují přání, ale většina jen žádost o vejce nebo jinou odměnu, která zní jako prosba, výzva, často však i téměř jako výhrůžka. Za odměnu dostávali koledníci vejce, sladkosti, případně alkohol a peníze. Alkohol však provází koledování až ve druhé polovině 20. století. Do té doby byly hlavní odměnou vejce, kterých se rozdávalo mnohem více než dnes.

Nelze však tvrdit, že by se zvyk velikonočního mrskání líbil všem. Hlavně cizinci se nad ním občas podivují. Zachovaly se například vzpomínky italského lékaře, který pobýval v Praze v roce 1610. Líčí atmosféru Velikonočního pondělí a velmi se pohoršuje nad takovými necudnostmi.

Téměř o 400 let později vylíčila jedna americká turistka v novinovém článku své setkání s koledníky takto: „Zničehonic ke mně přistoupil neznámý chlap a poručil mi, ať vstanu. Pak mě vši silou bacil

holí. Začala jsem české ženy hrozně litovat. Když jsou jejich muži mlátit neznámé ženy na ulici, jak se asi chovají ke svým manželkám doma?“ Hůl je zřejmě špatný překlad slova pomlázka do angličtiny, která nezná odpovídající výraz. Tento názor zahraniční turistky není zřejmě ojedinelý, neznalým cizincům se naše velkonoční zvyky mohou zdát barbarské.

Pomlázka, dynovačka, čugár, žila

Pomlázka může mít různou podobu od proutku ozdobeného barevnou stuhou až k obří několikametrové, kterou jeden člověk neunes. Také pojmenování má

mnoho podle krajů: žila, tatar či tatarec, metla, korbáč, mrskačka, dynovačka, ale i méně známé kyčka, karabáč, důtky, bič, čugár, kančůch či roučačka.

Pravda je, že dnes můžeme v rukách koledníků zahlédnout i dost roztodivné předměty – vařečky, kobercové klepače, ale i tenisové rakety nebo hokejky. Tradiční pomlázku však nenahradí, jen způsobí víc modřin.

Fotografie z knihy Pramen duhy, 1981

Lavice

JU

Z dobrého dřeva, poctivě vyrobené, osezené a ohmatané. Skoro tři sta let staré. Kdoví kolik dalších desetiletí připravené sloužit. V lidském vnímání přehlížené jako věci normální. Mlčící. Bez historie? Ale kdeže! Vstupte do našeho lanžhotského kostela a tam je uvidíte. **Kostelní lavice.** Záznam o nich svědčí o tom, že **v roce 1716 je v počtu 24 kusů** do chrámu poří-

dil **farář Ondřej Vaníček**. Chceme-li být přesní, pak tomu tak bylo před **294 lety!**

Ačkoliv kostelu blízka fara v tom třísetletém rozpažení času nejméně dvakrát lehla popelem při požárech, které požíraly střechy lanžhotských rodinných domků i jiných staveb jako saň po staletí těžko člověkem ovládaná, **kostelní lavice** přežívaly, a slouží do dnešních dnů.

Představte si, že by na některých jejich místech byly zachovány **štítky se jmény všech těch věřících mužů a žen**, kteří v nich postupně v průběhu staletí sedávali, modlili se a zpívali! Kolik předků by mezi těmi jmény našel ten každý z nás, jehož rod je spjat s historií Lanžhota?

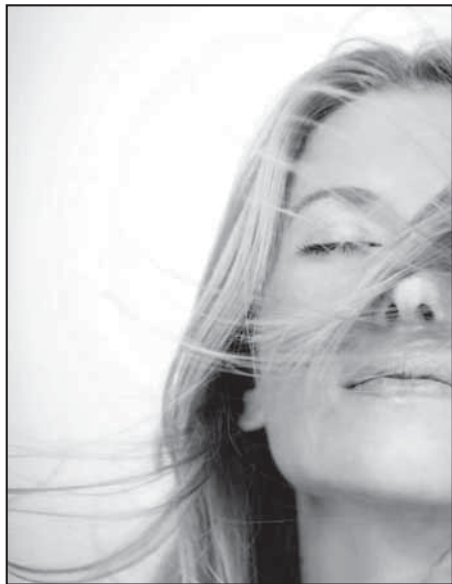
Vystřídejte v těchto představách oči představou uší, tedy sluchu: jaký obrovský sbor bychom uslyšeli, kdyby všichni dohromady, spolu s námi, zazpívali některou z těch nejoblíbenějších kostelních pís-

ní, do kterých v tónech nádherných hlasů vkládali sílu víry a vlastenectví, třeba v chorálech o Cyrilu a Metodějovi, nebo o sv. Václavovi! Pro mne jsou to představy tak hutné, že mi dojetím zarosují oči...

Lavice! Kostelní lavice! Teprve teď si uvědomuji, že ony vlastně nikdy nebyly neživou věcí ze dřeva, ale je v nich stále krevní oběh těch, kteří v nich sedávali a sedají, bušení jejich srdcí i naděje jejich mozků a duší, upnuté očima k oltářům, nebo v představách k Bohu a všem svatým.

A ještě něco mne napadá. Kostelní lavice bývaly v dobách minulých a dávných něco jako kostelní **výminkou** těch věřících mužů a žen, které do nich posadil pokročilý čas jejich stárnutí. Se vzpomínkou na „zahrádku“ před hlavním oltářem, kde jako děti jejich „**pout**“ **kostelem začala, aby v lavicích skončila**. Už ne jako dětí...

Dříví na lavice vyrostlo pro stáří.

Pupeny Jož. Uher

*Z haluze stáří jaro květ nevyžene
a slavík na ní lásce nezazpívá,
i kdyby touhy čekaly pod pupenem,
jímž moudrost nerozvážnost nezazlívá.*

*Vesna mu dává k zbláznění z tužeb právo,
vždyť podzim je tak nekonečně dlouhý...
Ty také z půdy ženeš se lačně, trávo,
a milý je ti dívek dotyk pouhý.*

*Bosých až k sukním, na které potok čeká,
po zimě ještě v březích zimomřivý.
To když jim vítr na záda šátek smeká
a vlasy rozevraje jako hřívý.*

**Běží, a paty smíchu starosti jim nepodryjí;
jednou jej také pod pupeny stáří plaše skryjí...**

Desátá Tříkrálová sbírka ... za světlem dobrých skutků

Podle internetu zpracovala
Jaroslava Bartošová

Dárci na jižní Moravě patřili letos k těm nejštědřejším.

Výtěžek z 3 335 tříkrálových pokladniček na území brněnské diecéze dosáhl téměř 15,9 mil. Kč, což je o 921 tis. více než loni. Brněnská diecéze (Jihomoravský kraj a část Kraje Vysočina) se tak zařadila opět mezi nejštědřejší regiony s největším nárůstem darů oproti loňsku.

Počátkem ledna 2010 opět vyšli do ulic koledníci se zapečetěnými pokladničkami. Dobročinná akce Tříkrálová sbírka se v celostátním měřítku uskutečnila již podesáté.

Výtěžek Tříkrálové sbírky je tradičně určen především na pomoc nemocným, handicapovaným, seniorům, matkám s dětmi v tísní a dalším jinak sociálně potřebným skupinám lidí a to zejména v regionech, kde se sbírka koná. Přibližně desetina výnosu sbírky je určena na humanitární pomoc do zahraničí.

Oblastní charita Břeclav v minulém roce podpořila několik projektů:

- podpora Domovinky Panny Marie – odlehčovací služby v Němčickách
- zateplení Domova sv. Agáty Břeclav pro matky s dětmi v tísní
- podpora zřízení Charitní pečovatelské služby v Pohořelicích
- podpora Krizového dobrovolnického centra při Oblastní charitě Břeclav – školení krizového týmu a dovybavení centra.

Záměry na využití darů z Tříkrálové sbírky 2010:

- dokončení stavebních úprav na Domově sv. Agáty pro matky s dětmi v tísní, který pomáhá matkám s dětmi v krizových situacích
- podpora Krizového dobrovolnického centra při Oblastní charitě Břeclav, které pomáhá obětem neočekávaných

živelných katastrof, krizových situací a hromadných neštěstí

- stavební úpravy v prostorách Nizkoprahového denního centra, které poskytuje služby občanům, jejichž sociální a životní úroveň si to vyžaduje.

Na břeclavském okrese se letos nasbíralo celkem 1 669 239 Kč. Lanžhot se tentokrát posunul na třetí místo po Břeclavi - 101 940 a Velkých Bílovicích - 92 000, Lanžhot 88 408 Kč. V loňském roce jsme

byli s 99 400 Kč první z okresu. I v letošním roce se sešlo kolem stovky koledníků (34 dospělých s pokladničkami + děti). Z toho je vidět, že Lanžhotčanům nechybí sociální citění, že rádi přispějí na dobrou věc. Díky Vám všem, kteří jste přispěli!

„Daruj světu to nejlepší, co máš, a uhoď tě do tváře. Ale i tak dej světu to nejlepší, co máš!“

Matka Tereza

CHKO Soutok a Tvrdomsko - jsme zásadně proti!

*Jaromír Uher st. (lesník v důchodu)
Svatopluk Štěpánek*

Začátek letošního roku nastolil občanům Lanžhota a dalších obcí nový problém, kterému musíme se vši rozhodností čelit. Tento článek má upozornit na připravovaný projekt „CHRÁNĚNÁ KRAJINNÁ OBLAST SOUTOK A TVRDOMSKO“ a vážné dopady jeho realizace pro nás.

Ministerstvo životního prostředí razantním způsobem CHKO protlačuje přes veškeré negativní stanoviska dotčených obcí a měst a veškeré námitky zlehčuje nebo nepřipouští. Zákon 114/1992 (o ochraně přírody a krajiny) umožňuje takové zásahy do současného stavu v ochraně těchto lokalit, které si stěží dokážeme představit. Na některé z mnoha chceme v tomto článku upozornit, souběžně s dalšími zveřejňovanými články v novinách, abychom

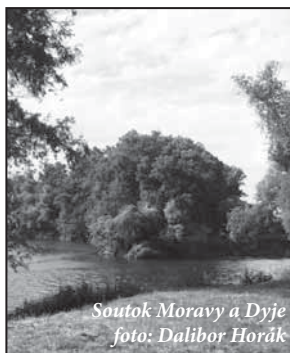
vyvolali zájem širší veřejnosti a následnou diskusi.

• Stávající a dlouhodobě fungující systém ochrany přírody v oboře Soutok a polesí Tvrdomice v souladu se zásadami určenými v Natura 2000 se dlouhodobě osvědčil. Projekt CHKO je dle nás nadbytečný a směřuje jednoznačně proti životním zájmům občanů dotčeného regionu.

• Jak vyplývá z textu návrhu CHKO, nastane radikální změna v lesním hospodářství, tj. přeměna lesů na PRALES. Po vymýcení přestárklých porostů se převážné plochy zanechají bez zalesnění, což se už někde začalo zkoušet přes-

to, že celý projekt CHKO ještě nebyl schválen. Na těchto pozemcích následně porostou hlavně plevelné porosty jako babyka, habr apod.

V těchto podmínkách bude zřejmě potlačena i samovýroba palivového dřeva,

*Soutok Moravy a Dyje
foto: Dalibor Horák*

kteří používají četné rodiny k přitápění svých domků.

- V CHKO může být dle uvážení správy této instituce zřízeno libovolné množství tzv. „MALOPLOŠNÝCH CHRÁNĚNÝCH ÚZEMÍ“. Vidíme v tom nebezpečí, že s ohledem na celý rozsah chráněných území se do lesa dostaneme jenom se souhlasem úředníků CHKO.

- Dále mají být upravována koryta lesních průtočných vod a zavlažovacích kanálů, které byly důmyslně budovány koncem minulého století. Návrh nerespektuje skutečnost, že nelze celoročně zavlažovat horní část plesí Soutok, protože po celé letní období je v Dyji obvykle minimum vody.

- V návrhu CHKO není řešena otázka tlumení sezónního přemnožení komárů, které se dosud provádělo lokálními postřiky lýchů v močálech. Lze předpokládat, že i tato už velmi omezená ochrana občanů před komáry bude zakázána.

- Dle ustanovení zákona 114/1992 může správa CHKO kdykoliv zakázat vstup na celé území, což lze po velkou část roku odůvodnit, například línutím různých živočišných druhů, hnízděním ptactva apod. Ve výčtu návrhu CHKO je uvedeno celkem 36 DRUHŮ HÁJENÝCH ŽIVOČICHŮ.

- Omezení vstupu by vážně postihlo například včelaře, rybáře a další kategorie. Dále není zaručeno, že budou zachovány

stávající cyklostezky v CHKO, které jsou již v této době povoleny ve značně omezeném rozsahu.

- Materiály neobsahují dále informace, zda bude v tomto území zachována lesní zvěř v současném složení.

- V současné době poskytuje lesní hospodaření v oboře Soutok a plesí Tvrdonice zaměstnání řádově pro desítky občanů. Tito lidé by zřejmě o práci přišli.

- Podle informací z tisku má být ustanoveno 10 pracovníků, kteří by údajně měli shánět finance na realizaci tohoto megalomanského projektu. Jenom tito pracovníci by daňové poplatníky stáli 4 – 5 mil. ročně.

Závěr: V historii jsme byli připraveni o možnost užívat lesy na soutoku Moravy a Dyje již dvakrát. Poprvé před mnoha lety byly zabaveny Lichtenštejny a podruhé po nástupu totalitní moci po roce 1948, kdy naši občané nemohli využívat les kvůli tzv. hraničnímu pásu.

Nesmíme dopustit, aby došlo ještě potřebě k uchvácení našich lesů pro osobní zájmy úzké skupiny úředníků ze správy CHKO Pálava a Ministerstva životního prostředí.

Dovedeme si ochranu přírody v našem regionu ochránit nejlépe sami a jsme bytostně přesvědčeni, že chystané vyhlášení CHKO Soutok a Tvrdonsko je proti životním zájmům obyvatel Lanžhota a dalších dotčených obcí a měst.

Strach z nové chráněné krajinné oblasti

Anežka Bartošová

Pojem CHKO slyšel v poslední době asi každý z nás. Že se podle zákona o ochraně přírody a krajiny jedná o rozsáhlé území s harmonicky utvářenou krajinou, charak-

teristicky vyvinutým reliéfem, významným podílem přirozených ekosystémů lesních a trvalých travních porostů s hojným zastoupením dřevin, popřípadě s dochovanými památkami historického osídlení, ví už ale jen málokdo z nás.

Největší strach máme asi z toho, že po vyhlášení CHKO by se zase nemohlo do lesa (mnozí z nás máme dobu zákazu ještě v živé paměti). Je ale dobré, že máme zkušenosti z jiných CHKO, které s rodinami (nebo sami) navštěvujeme v létě i v zimě (např.

CHKO Pálava, Moravský kras, Bílé Karpaty, Beskydy, Jeseníky, atd.). Na vlastní kůži můžeme zjistit, že velkou část území v těchto CHKO můžeme navštívit. Přísnější zákazy platí většinou jen v některých částech a v maloplošně chráněných územích (rezerva-

ce, památky), ale na to už jsme si zvykli i v „našem“ lese (rezervace Ranšpurk, Cahnov-Soutok). Takže argument o zákazu chození do lesa asi nebude správný, stejně jako zákaz jízdy na kole, sbírání hub, chytání ryb, atd. Většina těchto argumentů vzniká z neznalosti (stejně jako nedávné prosazování toho, že by zde měl být národní park). Ve výše jmenovaných CHKO se nacházejí i celé vesnice a města, ale to není případ Lanžhota a navrhované CHKO.

Co by nám asi mělo vadit víc, je současné „drancování“ lesa. Vždyť to dere srdce, když se člověk podívá na ty rozsáhlé mýtiny. Kde jsou ty koberce krásných sněženek a bledulí? Bohužel se v současné době po vykácení porostu paseky mechanicky

upravují - frézují a všechny cibulky jsou přitom zničeny. Takže argument, že současný způsob hospodaření má „na svědomí“ právě to, že území je z hlediska ochrany přírody naprosto jedinečné a nepoškozené, asi nebude taky zcela tak správný.

Lužní les

foto: Ctirad Petrla

O co tedy nám Lanžhotčanům jde? Nemělo by nám jít především o zachování přírodních hodnot před úplným zničením? Vždyť nikdo z nás se přece nechce dožít toho, aby jednou vyprávěl svým dětem či vnukům: „Když sem byl mladý(á), tak tady býval krásný les od Lanžhota až k soutoku, kerý byl přerušovaný enom vodníma kanálama, zaplavovanýma lúkama a hrúdama. Jó, to sme pořádně ani nevěděli, co sme měli za humnama.“ Nejde ale o to samé co nám i Ministerstvu životního prostředí?

Doufáme, že zvítězí zdravý rozum! (Samozřejmě vyhlášení nové CHKO je složitý proces a je nutné vše zvážit a projednat.)

Víno z Lanžhota mezi sty nejlepšími českými a moravskými víny

Jaroslava Bartošová

(podle www.vinarskecentrum.cz)

Na začátku letošního roku, přesně 20. 1. 2010, proběhlo v Národním vinařském centru ve Valticích hodnocení jubilejního desátého ročníku Salonu vín České republiky. Salon vín je naší nejvyšší soutěží vín. Cílem soutěže je vybrat 100 nejlepších moravských a českých vín, která se budou prezentovat v celoročně otevřené degustační expozici ve sklepních prostorách valtického zámku.

Letos degustátoři vybírali z rekordních 520 vín z 96 vinařství. Nominovaný vinař může přímo do soutěže přihlásit pouze jedno víno, ostatní vína musejí nejprve uspět na některé z nominačních soutěží. Další zajímavostí je, že vzorky k hodnocení vybírá sommelier Národního vinařského centra přímo u vinaře ve sklepe namátkovým způsobem z láhví příslušné šarže vína.

Získané vzorky jsou hodnoceny komisí degustátorů, která maximálně 100 vínům udělí právo označovat láhve známkou „Salon vín“, chráněnou Úřadem průmys-

lového vlastnictví ČR. Soutěž „Salon vín České republiky“ je také samozřejmě uznanou soutěží podle kritérií Ministerstva zemědělství a hodnocení probíhá pod kontrolou MZe.

Z odrůd letos nejvíce uspěly Rulandské šedé a Ryzlink vlašský a z ročníků rok 2008. Medailí Salonu vín 2010 si může svá vína ozdobit 48 vinařů.

Z Lanžhota se této cti dostalo vinaři **Josefu Uhrovi**. Mezi nejlepší vína Čech a Moravy mu bylo zařazeno Chardonnay - pozdní sběr 2008 a Aurelius - výběr z hroznů - 2008.

Vinařství Josefa Uhra byla Národním vinařským centrem také udělena „Certifikace vinařské turistiky“, což znamená označení zařízení, které kvalitou poskytovaných služeb a architektonickou hodnotou objektů reprezentuje to nejlepší z vinařské turistiky Moravy a Čech.

Blahopřejeme.

Mamínky v knihovně

J. Bartošová

9. února se v knihovně sešly maminky se svými dětmi. Maminky si prohlédly knížky, které jim mohou pomoci při řešení různých rodinných, výchovných a zdravotních problémů. Děti se s chutí pustily do „čtení“ lepoprel. Byla to hezká hodinka, kterou určitě někdy zopakujeme.

Statistika městské knihovny za rok 2009

Knihovní fond celkem	19 269	Výpůjčky celkem	18 586
-z toho beletrie	13 393	- z toho naučná liter. pro dospělé	2 654
-naučná literatura	5 876	- beletrie pro dospělé	10 573
-přírůstky	720	- dětská naučná literatura	477
-úbytky	1 193	- dětská beletrie	1 491
Počet registrovaných čtenářů	409	- výpůjčky periodik	3 391
-z toho do 15 let	120	Meziknihovní výpůjční služba	
Počet návštěvníků knihovny	7 193	- počet požadavků	63
- návštěvníci využívající internet	1 330	- kladně vyřízených požadavků	59
- návštěvníci kulturních akcí	339	- počet svazků z výměnného fondu	291
- návštěvníci on-line služeb	478		

Chcete dělat něco pro sebe?

Marie Petrlová

*Nermuť se nad tím,
co ti stárí bere,
ale raduj se z toho,
co ti nechává a dává.*

(Mnišské apofthegma)

Absolvovala jsem s Věrou Hostinovou v Centru pro rodinu a sociální péči v Brně kurz Animátor klubu aktivních seniorů – KLAS. Název KLAS vymyslely seniorky se svou animátorkou v Šitbořicích. Jde o se-

tkávání lidí, kteří odchodem do důchodu mají více času myslet na sebe a dělat věci, na které dříve neměli čas.

Ve svých přednáškách nám PhDr. Josef Zeman, CSc. neustále zdůrazňoval, že bychom v seniorském věku měli dělat něco pro sebe, abychom nalézali radost a spokojenost v každodenním životě. Tím současně prokážeme službu druhým, poněvadž naše soběstačnost nebude na ně klást žádné nároky. Síly se udržují tréninkem paměti, cvičením, chůzí. Rozlišujeme

třetí a čtvrtý věk. Ve čtvrtém věku je člověk odkázán na pomoc druhých. Někteří lidé čtvrtý věk nezažijí, dožijí se vysokého věku, aniž by pomoc druhých potřebovali. Nejsou pasivní, hledají způsob, jak vystačit i s ubývajícími silami a cítit se dobře.

My se setkáváme v Domě s chráněnými byty zatím jednou za měsíc. Hlavní náplní je trénink paměti a cvičení na židli podle MUDr. Martina Urbánka z Brna. Každý cvičí jen to, co mu zdravotní stav dovolí. Paměť jde trénovat mnoha způsoby. Začínáme tím nejjednodušším, vyjádřením jména pohybem. Přidáváme doplňovačky, spojování pojmů podle abecedy, psychomotoriku, vizuální vnímání, různé hry apod. Setkání obohatíme poezií, zajímavým pří-

během z knihy. V prosinci to byl Františekův dárek z knihy Bruno Ferrera: Vánoční příběhy pro potěchu duše. Na příští setkání si dáme úkol vzpomenout si na nejkrásnější vánoční dárek. Důležité je pobavit se, předat si zkušenosti, podělit se o svoje radosti i bolesti, zazpívat si. Součástí má být

i výtvarná práce na procvičování rukou. Snad se nám podaří získat finanční příspěvek na pracovní pomůcky.

Děkujeme duchovnímu otci Františkovi, že si našel

před Vánocemi čas a přišel na chvilku mezi seniory s milou pozorností. Pokud máte zájem, přijďte mezi nás i vy, kteří v Domě s chráněnými byty nebydlíte. Budete srdečně vítáni.

„Kde se dobře vaří, strážníkům se daří“

Text a foto: SVANEK

Místní školní kuchyně dlouhodobě vaří pro školáky, učitele, důchodce a další občany. Důchodcům pak dováží teplé obědy pracovníci charity.

V roce 2008 a 2009 prošla kuchyně celkovou rekonstrukcí a je vybavena moderním zařízením, splňujícím náročné předpisy. Navíc koncem roku 2009 byla jídelna vybavena novými stoly a židlemi.

O spokojenost strážníků se starají Marie Šošková, Leona Němečková, Jarmila Tarhajová, Miloslava Bartošíková a vedoucí Ludmila Petřlová.

Pracovnice kuchyně si oprávněně zaslouží za svou práci poděkování a přejeme jim dobré zdraví a pohodu.

Lidové skladatelky

Vlasta Ciprysová

Letos uplyne 30 let od smrti nepřeoknatelné lidové skladatelky Rózký Horákové. Vázané, ornamenty vyzdobené knihy skrývají přes 12 tisíc svícových svatebních písniček. A blahopřejných veršů bylo napsáno bezpočet. Toto rodinné stříbro schraňuje její dcera Boženka Horká, výborná zpěvačka a moje milá žákyně. Významné výročí jistě vzpomeneme samostatně, ale chtěla bych čtenáře zpravodaje seznámit se dvěma pokračovatelkami této vzácné ženy.

Paní Majka

Většina lidí ví, že se jedná o Marii Petrlovou, zdatnou důchodkyni. Uběhlo jí sedm křížků, ale její aktivitu můžeme závidět. Je předsedkyní Svazu tělesně postižených v Lanžhotě, pracuje aktivně ve farní radě, organizuje zájezdy na poutní místa v zahraničí. Známe ji i jako pravidelnou dopisovatelku zpravodaje. Články i básně jsou čtivé, zajímavé. Mě zajímala hlavně její skladatelská činnost.

Už v páté třídě složila báseň k narozeninám prezidenta E. Beneše. To už byl jen krůček k mnoha básním do památníků spolužáků. Tato záliba přetrvávala. Bývalo

hodně slováckých svateb, a tak začala skládat. Vzorem jí byla právě Róзка Horáková. Obě měly co dělat. Na takovou svatbu bylo třeba i dvacet písniček. Sama říká, že těžší je složit melodii, ale u svícových a svatebních písní jde hlavně o obsah.

*„Už sa rodičové usmívate,
vždyť ženicha po chuti máte,
vždy jste si doktora přáli,
za zeta jste ho dostali.“*

Kolik vtipu bylo v několika verších.

*„Po našem městě jdeme k nevěstě
s prosbičků,
otvírajte, vínka zavdajte,
tatíčku.“*

*Nenechte Jirku ani na chvílku
stát venku.
On fotbal hrává, góle dává
už ze zvyku,
práci rozumí, kopat umí
aj s motyků.“*

A potom neberte takového zetě. Zajímavé bylo, že svíce se zpívaly z paměti a symbolicky i při svíčkách. Paní Majka se dobře znala s paní Rózkou. V minulém století v 60. letech jezdily spolu, a také Jožulka Uher a Julius Pražák, do kroužku lidových skladatelů do Břeclavi. Kde ty loňské sněhy jsou. O lidové zvyky, písně a dechovky do rozhlasu, televize se musí bojovat a souborů ubylo. Ještě že jsou mužské a ženské sbory. Díky za ně. Příklad bychom si měli vzít z bratrského Slovenska. Paní Majka své písně a básně uchovává v deseti úhledných složkách a v každé má čtyři sta písní. V další složce má básně, blahopřání k různým

ným příležitostí – sv. přijímání, biřmování. Skládala nejen pro Lanžhotčany, ale její texty byly zhudebněny v řadě kostelních písní v Moravci. Děkovné dopisy od P. Josefa Valeriána jsou toho dokladem. V roce 1993 vystupovala DH Lanžhotčanka v pořadu „Nejlepší z Moravy“ s polkou OHO od Metoděje Prajky. Text složila paní Majka. Alespoň jednu sloku:

*„Tam, kde vzkvétají vinice,
vlní se lány pšenice,
žudra malují malérky,
fěrtušky šijí pro dcérky,
tam, kde se v celé dědině
zpívá o lásce, o víně,
je domov náš – to naše malované Podluží.“*

Poslední slovácká svatba byla v roce 1990 – Libor Kováč si bral Hanu Nešporovou. Od té doby se už ani svícové, ani svatební písničky neskládají. Jen občas jdou spolupracovníci, kamarádi zazpívat složené písně na známé melodie. Časy se mění. My starší nostalgicky vzpomínáme – bylo to pěkné a radostné.

Proto paní Majce děkujeme za její zálibu, kterou měla po celý život. Práce, starost o rodinu jí pomáhal zvládat tolerantní manžel a dobrá, pracovitá tchyně.

Přejeme jí, ať nadále skládá texty, které pohladí duši.

Paní Terynka

*„Všem dětem na světě,
na celé planetě,
všem dětem na světě,
přejeme mír.“*

*„Ať v míru sluníčko
všem dětem na líčko,
ať v míru sluníčko
dává jen smích.“*

Jistě vás napadlo, že autorka těchto krásných veršů má nějaký vztah k dětem. Ano, paní Terka Darmovzalová zasvětila celý svůj život, přes 30 let, dětem v mateřské škole v Kosticích. Práce ředitelky není lehká. Řídit kolektiv učitelek a nemalý počet dětí ve třídách dalo zabrat. Doma práce nad hlavu, nejen domácnost, pole, zahrada a později péče o nemocného manžela. Vychovala syna Zdeňka, který se přiznal do Lanžhota. A přece si našla čas na skládání říkadel, básniček pro děti i spoustu svícových a svatebních písní. Blahopřejné verše pro své příbuzné i známé.

*„My až z jižní Moravěny
přijeli jsme blahopřát –
jubilantu, který brzy
sedm křížků začne psát.“*

To bylo blahopřání jejímu bratrovi, mému spolužáku Jindrovi, který žije v Šumperku.

Svícových a svatebních písní napsala více jak tři sta. A těch jubilejních, většinou žertovných, více jak dvě stě.

*„Cvrlikali to prý ráno vrabci na plotě,
vydala to aj redakce v Novém životě –
křížků šest, že bude už dnes psát,
není to šak na ní vůbec znát –
Lokajovic Anička, žena akorát.“*

*Že je dobrá zpěvulka, o ní známé je,
šak to není žádná novota,
to, co pochází prý z Lanžhota,
zpívá to hned, jak sa temu jazyk rozmotá.“*

Paní Terynka je skromná a nezveličuje své znalosti. Říká, že také Anna Maláková, Božena Pavelková a Anna Hasilová skládaly. Velká sběratelka lidových písní, folkloristka paní Pavelková jistě má sešitky popsané pěknými písničkami, které určité opatruje její dcera, nyníjší starostka Kostic, Ing. Bradávková. Zasluzná byla činnost paní Terynky, kdy učila pedagogickým dovednostem, ale také skládání. Vzpomíná na učitelky Jitku Kostkovou a Mirku Papežovou, které byly u ní na praxi.

Největší zásluhu má právě z práce s dětmi. Dokázala přesvědčit rodiče, aby pořídili dětem kroje. Je to náročné na pořízení, ale také na údržbu. Podílejí se na tom malérečky, vyšivačky, švadlena, švec a další. A odměnou je jim vystoupení jejich dětí. Tvrdomské slavnosti bez jejich účasti si ani neumíme představit. A zase milé verše, originální.

*„Mamičky naše, mamičky milené,
děkujeme vám za sukně škrobené,
děkujeme pěkně, aspoň milým slovem.“*

Přičinila se o to, že dětská osobnost si ponese zážitky i do dalších let. Dnes pětasedmdesátiletá paní ředitelka užívá důchodu, ale stále má slovní zásobu. Přes zdravotní potíže, které nám přibývajících léta přináší, je čilá a do Lanžhota přijela na kole ukázat plné tašky popsaných písniček. Má můj obdiv za to, co dokázala. Zaujaly mě i smutné verše.

*„Přátelé nejdražší,
písničku poslední
zapějte mi.
Když život odchází,
ať mě doprovází
písně o mé rodné zemi.“*

Tak jako paní Majka i ona říká, že svícové a svatební písně už neskládá. Na „panské svatby“ jen málo. Prostě se to nenosí. Zůstanou jen v sešitech skladatelek a v paměti starších. Obdiv a poděkování patří plným právem paní Terynce. Ať svými verši bohatou slovní zásobou nadále těší nejen dětská srděnka, ale i nás dospělí. V tomto uspěchaném světě to potřebujeme.

Revitalizace slepého ramene řeky Kyjovky v k. ú. Lanžhot podpora projektu z OP Životní prostředí

Jiří Balga, hospodář MO Lanžhot

Moravský rybářský svaz, o. s. místní organizace Lanžhot na základě žádosti o dotaci z Operačního programu Životní prostředí z listopadu 2008 obdržel dotaci na projekt s názvem „Revitalizace slepého ramene řeky Kyjovky v k. ú. Lanžhot“. Dotace byla poskytnuta v rámci prioritní osy 6 - zlepšování stavu přírody a krajiny, oblast podpory 6.2 - Podpory biodiverzity.

Struktura financování celého projektu je následující:

- Celkové výdaje projektu: 1 902 048 Kč
- Neuznatelné náklady: 0 Kč
- Dotace z ERDF (76,5 % uznatel, nákladů) 1 455 066 Kč
- Dotace SFŽP (13,5 % uznatel. nákladů) 256 776 Kč
- Vlastní zdroje žadatele 190 206 Kč

Zájmové území projektu se nachází na ploše rovinaté levobřežní údolní nivy řeky Kyjovky v katastrálním území města Lanžhot. Zájmová plocha se rozprostírá na hranici evropsky významné lokality NATURA - Soutok Tvrdonicko se stanovenými prioritními druhy organismů a biotopů. Zájmové území lze charakterizovat jako zanikající slepé rameno říčky Kyjovky, které je obklopeno degradovanými lučními porosty s dominancí *Aster lanceolatus* společně s jinými americkými taxony rodu *Aster*. V minulosti šlo o souvislé záplavové území, které bylo vysoce

stabilní s výskytem nejrozličnějších cenných mokřadních biotopů - rostlin i živočichů. Osud mokřadních biotopů byl předurčen díky postupnému zazemňování slepého ramene a depresí k zániku. Stále častější vysychání mokřadů vedlo k rychlému snižování početnosti populací vyskytujících se původních druhů organismů. Aktuální stav mokřadů byl tedy charakterizován vysokou mírou degradace a zabahněním, kdy hrozil v krátkodobém horizontu jejich zánik.

Účelem projektu byla tedy podpora biodiverzity se zaměřením na uchování a zvyšování početnosti druhů, realizované především prostřednictvím záchrany druhů a ekosystémů a vytváření vhodných podmínek pro jejich další existenci.

Základním cílem projektu bylo vytvořit vhodný biotop zejména pro ohrožené druhy ryb v předmětném území.

Petrův zdar.

Hasiči nezahálí ani v zimě

Dušan Hodonský, velitel J-SDH Lanžhot

Ještě jsme si ani pořádně nestačili uvědomit ukončení pracovní činnosti u sboru dobrovolných hasičů v Lanžhotě v uplynulém roce a už se nám naplno rozjela činnost v roce 2010.

Zimní období naši členové věnují především opravě a údržbě požární techniky, přípravě a provedení technických prohlídek na zásahových vozidlech a taktěž se zúčastňují pravidelných školení dle vlastních odborností, protože nároky na práci dobrovolných hasičů obecně se neustále zvyšují. Už dávno neplatí skutečnost, že hasiči provádí pouze

likvidaci požáru. V současné době převažují zásahy u dopravních nehod, různé zásahy při živelných pohromách – jako například čerpání vody ze zatopených prostor při povodních, odstraňování spadlých nebo vyvrácených stromů při silných větrech, zásahy u úniku nebezpečných látek ohrožujících okolí, práce ve výškách, na vodní hladině a podobně. Z tohoto důvodu musíme neustále postupně vybavovat naši jednotku potřebnými technickými prostředky a zároveň se s těmito prostředky učit zacházet a stoprocentně je ovládat. V současnosti máme u jednotky mimo cisternového automobilu CAS 25 a dopravního automobilu AVIA k dispozici pro potřeby všech občanů dvě výkonné motorové pily, jeden rozbrušovací motorový

adaptér, tři ponorná elektrická kalová čerpadla, dvě motorová kalová čerpadla, jedno plovoucí motorové čerpadlo, dvě elektrocentrály s osvětlovacími stojany a další potřebný materiál. Jedná se o finančně značné nákladné prostředky, proto se snažíme tento stav doplňovat postupně každý rok o něco nového. Toto se děje z finančních prostředků získaných jak z rozpočtu města Lanžhot,

tak i za pomoci získaných dotací, o které každý rok žádáme krajský úřad. I v letošním roce jsme podali žádost a v případě odsouhlasení zakoupíme pro zásahovou jednotku nové přetlakové dýchací přístroje s náhradními

tlakovými nádobami na stlačený vzduch a elektrický vyprošťovací naviják na vozidlo CAS 25.

V zimě samozřejmě nezahálí ani naše sportovní družstva. V posledních dvou letech nám dělají na okrese kladnou reklamu hlavně naše děvčata, která pravidelně obsazují při soutěžích přední místa, ale já věřím tomu, že mužské družstvo, u kterého došlo ke značnému omlazení, se postupně dostane na patřičnou úroveň a bude nám dělat výsledky, na které jsme byli v minulých letech zvyklí. V těchto dnech dodělávají členové sportovního družstva svépomocnou celkovou opravu soutěžního čerpadla, tak věřme tomu, že jak stroj, tak i členové budou na letošní rok stoprocentně připraveni.

Informace k digitálnímu signálu v kabelové TV

Radek Novák

V listopadu loňského roku došlo, na základě postupné digitalizace televizního vysílání v ČR, k vypnutí analogového vysílání programu ČT2. Uživatelů kabelové televize se tato změna nedotkla, ve studiu bylo instalováno zařízení převádějící digitální signál na analogový, a tak mohou program ČT 2 sledovat stejně jako doposud. Pro majitele moderních televizorů s digitálním tunerem bylo současně instalováno zařízení, které digitální signál multiplexu 1 a multiplexu 2 převádí do kabelové televize v původní digitální podobě. Z technických důvodů jsou však kanály v kabelové TV distribuovány na jiných kanálech, než jsou vysílány z TV vysílačů. Programy sítě 1 (ČT1, ČT2, ČT4 a ČT24) můžete v kabelové TV naladit na kanále C36 a programy sítě 2 (NOVA, NOVA CINEMA, PRIMA, PRIMA COOL, BAR-RANDOV) na kanále C35. Tyto programy

si může naladit každý, kdo má televizor s DVB-T, tunerem příp. DVB-T set-top-box. Obraz na moderních LCD televizorech je při naladění digitálního signálu kvalitnější a je dostupná služba EPG (elektronický programový průvodce).

Pokud máte s příjmem digitálního signálu problémy, ohlaste závadu na městském úřadě.

V budoucnu je možné, po úpravě sítě a zesilovačů, doplnit další dostupné digitální multiplexy, např. síť 3 nebo slovenský multiplex. Technicky je možné zajistit také příjem programů ve vysokém rozlišení (např. ČT HD nebo NOVA HD).

Naše kabelová televize se tak postupně přizpůsobuje novým způsobům distribuce televizního signálu ale současně zachovává kontinuitu ve vztahu ke starším televizorům, videorekordérům a jiným koncovým zařízením.

VODA

II. česko-rakouské přeshraniční setkání dětí v Rakousku

Bc. Ludmila Straková

asistentka manažera Regionu Podluží

V pátek 22. ledna 2010 se v rakouském Poysdorfu uskutečnilo již druhé setkání dětí ze základních škol WDE a MAS Dolní Morava v rámci společného česko-rakouského přeshraničního projektu „ZEMĚ-VODA-VZDUCH“. Projekt je financován z prostředků Fondu malých projektů jižní Morava a Dolní Rakousko. Partnerem projektu za Rakousko je Weinvierter

Dreiländereck Poysdorf. První setkání s názvem Země proběhlo v říjnu loňského roku v areálu Slovanského hradiště v Mikulčicích. Druhého setkání s názvem Voda se za doprovodu učitelů zúčastnilo 32 dětí z 11 základních škol Podluží a Hodonínska a 12 dětí ze základních škol z Poysdorfu a Drasenhofenu. Pro děti byl připravený velmi zajímavý program.

Společné setkání bylo zahájeno v 9 hodin ve Veinstadt Museu v Poysdorfu. Přítomné přivítal předseda WDE Mag. Karl Wilfing a okresní zemský inspektor Reg. Rat Georg Wlaschitz. Za MAS Dolní Morava pozdravil účastníky její předseda Ing. Josef Smetana. Ředitel muzea promítl přítomným film o historii i současných tradicích vinařské oblasti Poysdorf a poté jim představil expozici muzea. Děti se zde mimo jiné dozvěděly, že před 15 miliony let ležel Poysdorf v oblasti pobřeží tropického

Prastředozemního moře. Prohlédly si nálezy z doby kamenné i železné a také se dozvěděly zajímavé informace o dějinách Poysdorfu.

Dalším bodem programu byla prohlídka místní školy, kde je přivítala ředitelka

Renate Schodl. Děti měly možnost seznámit se s výukou na poysdorfské škole, prohlédnout si třídy, učebny i školní knihovnu a také si pochutnaly na občerstvení, které jim zde přichystaly místní děti.

Ze školy se skupina vydala na cestu do Wilfersdorfu na prohlídku lichtenštejnského zámku. Zajímavým poznatkem pro děti bylo seznámení se stromem rodových

větví Lichtenštejnů a vyzkoušení si zámeckých saní či polstrovaných nosítek. Ze zámku vedla cesta školáků skutečně do vody a to

přímo termální. V Laa an der Thaya se děti naobědvaly a zakončily své putování za Vodou koupáním v soustavě lázeňských bazénů. Při odjezdu z lázní děti obdržely památeční listy a drobné dárky.

Holba starosty města Lanžhot podesáté

Martina Čadová

Hráč se soustředí na svůj hod, srovná tělo i kouli v ruce, s náprahem se rozbíhá a hází. Koule prosvíští středem dráhy, rychlost i směr jsou výborné. Všem přihlížejícím se myslí mihne, že tento hod bude za devět bodů. Okamžik pravdy se blíží... a smůla. Sedm kuželek zůstává tvrdošíjně stát, jako by se vysmívaly, že na ně jen tak někdo nemá. I takovéto situace provázely

letošní turnaj Regionu Podluží O holbu starosty města Lanžhot v kuželnkách.

V pořadí už desátého turnaje se letos zúčastnilo všech 14 obcí našeho regionu. Každá obec vyslala čtyři zástupce a z předkol, které byly 16. a 17. února, se do finále probojovala družstva z Tvrdonic, Prušánek, Josefova, Starého Poddvorova a samozřejmě nezůstala pozadu ani pořádající obec Lanžhot. Důvěru jsme vložili do vítězné sestavy minulých let: Hrnčíř,

Pardík, Jablonický a Petrla. A jak turnaj probíhal?

Finále se odehrálo 23. února a jak již první odstavec naznačil, nějak se nám nedařilo, snad proto, že jsme chtěli obhájit loňské vítězství a snažili se až moc nebo štěstí prostě přálo více soupeřům, zkrátka

kuželky ne a ne padat. Zpočátku se situace vyvíjela docela špatně, ale nakonec bylo shozeno přesně tolik kuželek, aby to stačilo na druhé místo. A jak vypadala výsledková tabulka? Na prvním místě Prušánky 394 kolků (dlužno dodat, že tihle hráči se kuželkám věnují, dalo by se říci, že profesionálně), druhé místo Lanžhot 372 kolků, třetí Josefov 366 kolků, čtvrté Tvrdonice 323 kolků, páté Týnec 279 a šesté Starý Poddvorov

250 kolků. Nejúspěšnějším jednotlivcem byl Zdeněk Hosaja z Prušáněk.

Hráči se snažili, jak mohli, ale důležitější je, že nikdo to nebral až moc vážně a všichni se přišli hlavně pobavit, pozdravit své známé, říct si co je nového a celkově utužit dobré vztahy. Podle hesla: Není nutné vyhrát, ale zúčastnit se!

Turnaj v Lanžhotě se stal nepsanou tradicí a jistě se v ní bude pokračovat, i když kdo ví, deset let je dlouhá doba a třeba se příště sejdem někde jinde. Možná přejdeme na dalších deset let k bowlingu. Nebo že bychom hodili rukavici Prušánkám? Zatím je to nejasné, čas ukáže, co bude dál.

Vítězná družstva v minulém desetiletí: 2001 – Lanžhot, 2002 – Lanžhot, 2003 – Týnec, 2004 – Prušánky, 2005 – Prušánky, 2006 – Josefov, 2007 – Lanžhot, 2008 – Josefov, 2009 – Lanžhot, 2010 – Prušánky.

Domov

- ju -

Místo, tudíž zeměpisný údaj o našem příchodu na svět, není určité to hlavní a nejdůležitější v obsahu slova **domov**; ale i přesto mívám hluboce niterný pocit, že pokolením, která se na příkaz zákona rodila a rodí na porodních odděleních nemocnic, někdy i značně vzdálených od matčina bydliště, ve vztahu k domovu

a k chápání jeho výjimečnosti v životě člověka, přece jenom něco schází. To, na příklad, celá moje dnes už prořídla generace, byla na svět našimi maminkami přivedena přímo v domcích na mnoha lanžhotských ulicích a uličkách. Jsme tedy skutečnými lanžhotskými rodáky. A když jsme, obzvláště řečeno, kolébky našich životů nikdy neopustili, až do té nejvzdálenější smrti, bylo nám naše rodiště tím nejskutečnějším **domovem**.

Jenomže **pravý domov není pouze záležitostí délky pobytu v něm, záležitostí poznávání očí a hromadění vlastních zážitků!** Domov, to jsou, měly by být, znalosti **o historii rodů našich rodičů, prarodičů a předků**, ale také široké a hluboké **poznání dějin obce a jeho katastru**. Vyjádřím to ve značné nadsázce, když napíši, že každý z nás, kdo se hrdě a pateticky hlásí ke svému rodišti, ke svému domovu, měl by mít vědomosti o lidech a událostech **z každého jeho čtverečního metru**, ba co, **vědět by měl také něco základního o všech místech jako takových**.

Příklad: kdykoliv se v noci, trápen nespavostí, procházím v myšlenkách a představách mým rodným Lanžhotem, mým domovem, potkávám se v duchu se všemi těmi lidmi, kteří na tom kterém místě za mé paměti žili, co všechno se tam událo. Dál do minulosti, nad rámec mé paměti, mne vedou vzpomínky mých rodičů a předků, které jsem od nich převzal. Stačí

se jenom na jednom místě zastavit a je to listování v kronice na celou noc i mimo ni.

Zpod tohoto či takového zorného úhlu pohledu i filozofického předsevzetí se snažím psát všechny své články, abych tím, zprostředkovaně zpravodajem, pomohl do hloubky a širě poznávat domov těm, kteří si o to stojí a chtějí, aby jejich **láska k domovu**, ať už je osud zavál kdoví kam, byla držena **poutem nejsilnějším!**

„Kde se kdo narodí, tam ať se mu dostane výchovy, a hned od dětství ať se učí milovat rodnou zem a lpět na ní!“ (Plinius)

foto: Jožka Tureček

Přípomínka

Jožka Tureček

*Už nedočkáš se šedivý stařečku
že některá ze štíhlobokých dívek
ti nečekaně vklouzne do příkrývek
Neteš se na žádnou vlnadnou galánečku*

*Bláznivá léta už dávno jsou v dáli
kdy miloval jsi stydlivě i prudce
Mnohem víc myslí na své choré srdce
Chceš aby tvoje rty jen léky mlsaly?*

*Tak to v životě odjakživa chodí
zamlada užíváš hojně darů světa
Příznej konečně že je po všem veta
když nyní sotva vyjdeš do poschodí*

Kapličky a Boží muky v Lanžhotě a okolí

Jaroslava Bartošová

Už delší dobu přemýšlím o tom, že by bylo dobré seznámit čtenáře našeho zpravodaje se všemi kapličkami, Božími mukami a kříži z našeho okolí. Snad se podaří všechny nově zdokumentovat a něco zajímavého o nich napsat. Jako první představíme tu, která tady bývala, ale po zničení za 2. sv. války již nebyla obnovena, což je možná velká škoda.

Habánská kaplička v Komárnově

Fotografie z konce 1. třetiny 20. století zachycuje pouze průčelí kapličky, částečně překryté korunami stromů a naaranžovanou skupinou dívek v slavnostních a obřadních lanžhotských krojích. Z čelního pohledu nelze usoudit, zda je půdorys stavby čtvercový nebo obdélníkový, a nelze poznat zakončení kapličky. Na první pohled upoutá neobvyklé řešení průčelí, kde po obou stranách vlastní kapličky samostatně stojí sloup. Průčelí je sjednoceno vysokým segmentovým štítem s volutovými křídly a právě tato boční křídla podepírají samostatně stojící sloupy.

Segmentově klenutý vchod zabírá téměř celou šířku vlastní kapličky. Hrany otvoru jsou okoseny a u paty je patrná nízká

obrovávka. Vchod je přístupný dvěma stupni. Volnou plochu fasády nad vchodem oživuje výrazný řecký kříž s rozšiřujícími se břevny (v heraldice bývá tento typ označován jako dělový kříž). Mohutná profilovaná korunní římsa nese již zmíněný štít. Boční křídla štítu překrývá koruna stromů, takže nelze usoudit, zda jsou volutová nebo jen ořímsováná. Hlavičky sloupů jsou profilovány stejně jako římsa a pravděpodobně jsou jejím prodloužením. Volný úsek římsy mezi kapličkou a sloupem je nesen plným polokruhem. Z fotografie nelze vyčíst, zda jsou obdobné sloupy také v závěru. Byly by nevyhnutelné v případě, že střecha je širší než vlastní kaplička.

V centrální části štítu je mělká segmentově klenutá nika, nebo snad plastický rám (?) pro obraz Panny Marie Sedmibolestné a nad ním dvouřádkový nápis, kopírující tvar štítu: POCHVÁLEN BUĎ JEŽÍŠ KRISTUS – OBNOVENO R. 1900 (Poslední číslice je nečitelná, může jít i o číslici 5.)

Datování pouze podle architektonických prvků na nepřiliš výrazné fotografii je velmi obtížné a nepřesné tím spíše, že počátkem 20. století prošla kaplička obnovou, což mohlo poznamenat její vzhled. Štít má barokizující tvar, ovšem jeho střídme výtvarné pojetí je spíše klasicistní. Podle toho bych kapličku datovala do 1. poloviny 19. století.

Podle pamětníků byl uvnitř kamenný oltář. Dveře byly dřevěné, kované železem.

Materiál: cihla, omítka, glazovaná taška.

Historie: Původ neznámý. Ve dnech 9. – 11. dubna 1945 byli v okolí nejtěžší boje. Kaplička byla poškozena, dala by se opravit.

vit, nedošlo k tomu. Kvůli zdravým cihlám si kapličku rozebrala jedna rodina na stavbu nového rodinného domku.

Dopis farního úřadu Památkového úřadu v Brně ze dne 25. 7. 1945: Ve dnech 6. – 11. 4. 1945 těžké boje u Lanžhota, při nich poškozena i poutnická kaplička v Komárnově.

Prameny: Jitka Matuszková: Výzkum drobné sakrální architektury na Podluží

Proč se kapličky říkalo habánská, se už nikdo nedoví. Určitě ne proto, že by měla habánský původ. Možná proto, že v blízkém okolí se často mluví o habánských sklepech... Pamětníci, kteří v předváleč-

né době byli dětmi, vzpomínají, že u této kapličky se zastavovali poutníci, kteří se vraceli z poutí. Blížší informace se už asi nepodaří zjistit.

Otevřený dopis deváťákům

Vlasta Ciprysová

Milí deváťáci, chlapci a děvčata!

Jednou nohou jste už ze „základky“ venku. Sprádáte plány do dalšího života – studium, učební obor. Buď dáte na radu rodičů, kteří vás budou podporovat, nebo si prosadíte svoje přání. Ať se vám to podaří.

Chtěla jsem přijít mezi vás a chvilkenku pobesedovat. Jsem po operaci kolena, a tak vám píši. Škola, do které jste devět let chodili, je i mou srdeční záležitostí – také jsem zde chodila a po studiích i učila – vaše prarodiče.

Letos uplyne 65 let od konce II. světové války a také od hrozné fronty, která přešla Lanžhotem. I po tolika letech se na ty dny nedá zapomenout. Bylo mi tolik let, co vám. Celé školní roky jsem však prožila v protektorátu – za německého dozoru. Němčina byla povinná. Neměla jsem ji ráda; jednou jsem dostala i šestku, a to jsem měla z ostatních předmětů výbornou.

Později jsem pochopila, že jazyk za tu dobu nemohl. Ale řada z nás měla rodiče ve vězení, na nucených pracích, někteří bojovali za hranicemi. Zažila jsem i časté prohlídky mužů v kožených kabátech – byli zvědaví, co posloucháme z rádia, kde jsou moji strýcové – byli partyzáni. Předčasně jsme dospěli a dobře jsme věděli, co máme odpovídat. Měli jsme výborné učitele, kterým jsme věřili. Učili jsme se z přeškrtnutých učebnic, aby nic nepřipomínalo Československo. Vybavení tříd bylo skromné – umyvadlo na židli, věšák ve třídě, ale chodili jsme do školy rádi. Byli jsme mladí, žádni andělů, ale hrubost vůči učitelům nebyla. Stěžování doma by neuspělo.

Poslední rok války už to bylo jiné. Do škol se nastěhovali němečtí vojáci a my si chodili pro úkoly do hospody. Když přišly Velikonoce, jako letos začátkem dubna, Lanžhot se zaplnil německými a maďarskými ustupujícími vojáky. Ubytovali se v ro-

dinách, všude vozy, koně a my už jsme si pro úkoly nešli.

Vzpomínám, jak do Lanžhota přišli ruští zajatci. Bylo jich asi sto. Hladoví, nohy omotané v hadrech. Seběhli jsme se z celé ulice ke stodolám, kde zajatce ubytovali. Maminky jsme nemuseli přesvědčovat. Uvařily velký hrnec „erteplového“ guláše, omaštěných brambor a hrnec melty. Němci dovolili, aby to zajatci snědli. Další přinesené jídlo dávali do beden. Někteří z nás přinesli otcovy boty a oblečení, ale co to bylo pro sto lidí. Poprvé jsme nedostali výprask a slyšeli první ruské slovo „spasibo“. Příští den byly stodoly prázdné, zajatci nadále sloužili jako štíty.

Zdánlivě klidné dny přerušily první bomby, které dopadly na nádraží a okolí a také na Novou ulici. Všechno hořelo a já s rodiči s nejnnutnějšími věcmi utíkala do sklepa, kde už bylo 20 lidí. V zadním sklepě ležely děti na bramborách a peřinách, maminky seděly na lavicích a v předním sklepě seděli muži. Tíživé ticho přerušila jen vzdálená střelba a hlasy těch, kteří se utíkali schovat do lesa a dále na Slovensko. Ve vrátnici byl německý tank, který vyjížděl, když letadla odletěla a zase se schoval. Později odjel i s ustupujícími Němci. Křičeli „Rus ist schon da“. To jsme rádi slyšeli, ale bombardování z letadel, střelení z děl bylo děsivé. Šrapnely se tříštily o sklep. Ozýval se pláč, modlení, ale hlavně byl strach o život. Když bombardování na chvíli ustalo, vrátili jsme se domů, hlavně pro jídlo. Drůbež a zvířata jsme nechali na „pospas“. Od neděle jsme už ve sklepě zůstali až do středy 11. dubna. Vzpomínám, že voda ve vědrech byla jen na pití, později už zbylo jen sádlo a syrové brambory.

Ve sklepe bylo chmurno. Rodiče měli strach o nás – děti a my zase o rodiče. Dny pomalu ubíhaly a nejhorší teprve nastalo. Z úterý na středu dvě hodiny bez přestávky střídaly „katuše“. Ten zvuk mám i po 65 letech v uších. Když to viděla a slyšela babička ze Slovenska, říkala, že tu hrůzu nemůže přece nikdo přežít. Na chvíli střelba utichla a pak nastal poslední útok na Lanžhot, který byl na cestě k osvobození Brna. Němci vypustili Vranovskou přehradu a kolem Lanžhota, kde se německá vojska opevnila, samá voda. Pro Němce byli Rudoarmějci snadným terčem. Kosili je po stovkách, les by mohl vyprávět. Mosty zbořené, voda byla překážkou pro děla, tanky, koně a tak byl těžký úkol osvobodit Lanžhot.

Konečně ve tři čtvrtě na pět odpoledne přišli první Rudoarmějci do našeho sklepa. Mladí, mokří, samopal a rýček přes prsa a na hlavě čepice s rudou hvězdičkou a širokým úsměvem. V dále se ozývalo „urá“ a my je vítali chlebem, okurkami, vodou. Chvilí poseděli a zase vyběhli ven, když zjistili, že „Germana nět“. Když jsem vyšla na ulici, bylo to jako ve filmu. Tolik vojáků, děl, tanků na polích k Břeclavi asi už neuvídím.

Radost se mísila se smutkem. Vedle v domě se narodilo děvčátko. Strýc Pavel, který šel večer pro nějaké jídlo, byl zasažen střepinami granátu, který dopadl na dvůr, tak skončil život otce tří dětí. Ve frontě se narodilo sedm dětí, Vašek Mikulíč se narodil přímo 11. dubna. Petr Soukup, jeden z frontových dětí vzpomíná, jak mu maminka vařila kašičku nad svíčkou a také, že ho pochoval ruský voják.

Lanžhot zaplatil těžkou a krutou daň. Všude byly trosky, zpětrhané elektrické vedení, hořela auta, dobytek bezhlavě pobí-

hal, všude munice, mrtvoly koní a mnoho, mnoho lidských mrtvol.

Z 924 domů jich shořelo 229, 483 bylo

těžce poškozených.

Nebylo domu, který by nebyl válkou zasažen. V bojích bylo zabito 56 občanů, 56 těžce raněných a 203 ošetřených zranění. Rudoarmějci padlo přes

dva tisíce, německých se neuvádí. Z koncentračních táborů se nevrátilo 16 občanů, 3 partyzáni padli v bojích s okupanty, věznicemi a nucenými pracemi prošly tři desítky občanů. Naši spoluobčané bojovali i za hranicemi vlasti. Válečné události si vyžádaly životy dvou žáků – Zdeňka Darmovzala (2. tř.) a Antonína Říhy (3. tř.). I po frontě bylo stále nebezpečno pro vsudypřítomné a zvědavé děti. Munice se povalovala a zbraně lákaly chlapce a stávaly se příčinou zranění. Někteří si nesou následky dodnes.

Obě budovy naší školy byly značně poškozeny, třídy rozbité střepinami, bez oken, v zahradě plno jam od granátů. Vyučování nemohlo začít. Ohromným úsilím občanů, učitelů, MNV byla nejdříve opravena měšťanka, a tak 26. května přišli první žáci. Škola bez oken, školní inventář byl zničen. Budova hlavně utrpěla ubytováním německých vojáků. Měšťanka se stala útočištěm i obecné školy. Ve čtyřech třídách se učilo na směny. Vyučování bylo ukončeno 12. července - žáci nemohli dostat vysvědčení, protože nebyly tiskopisy. Nový školní rok byl ukončen už koncem září pro chladné

počasí. Potom byly zaskleny alespoň vnitřní okna a od 20. listopadu se zase vyučovalo. Všechna okna byla zasklena až v létě 1946.

Před školou byl jeden z mnoha hromadných hrobů Rudoarmějců. Byli převezeni na hřbitov do Hodonína a někteří jsou pochováni v Hustopečích.

Tuto hroznou dobu připomínají

pamětní desky se jmény padlých a pomník Rudoarmějce.

Slova básníka vyjadřují pocity mladých:

*My jsme nepoznali válku,
patří ke zlým snům.
Nechodíme však přes dálku
k jejím hrdinům.*

*A vroucně jim děkujeme
za náš mladý sad.
Aspoň trochu se jim chceme
v činech podobat.*

Milí deváťáci,

už 65 let žijeme v míru. Pro většinu z vás televize, mobil, počítač, internet jsou samozřejmostí. Na vlastní oči vidíte, jak se náš Lanžhot mění stále k lepšímu. Pro sport máte to nejširší zázemí. O uskutečnění těch větších úkolů se můžete po studiích přičinit i vy. Dnes nás v Lanžhotě žije 3700 a bydlíme v 1 300 domech. Přejí vám úspěchy do dalšího života. Zachovejte si úctu k rodičům, učitelům, starším lidem a na svoji školu a spolužáky mějte ty nejlepší vzpomínky. Já se svými spolužáky se setkávám dodnes.

Marta Džupjardel

Vzpomínka na naše „Getsemany“ v roce 1945

Přesný opis vzpomínek, jak je zaznamenala paní Marie Švirgová, rozená Bartošová (ul. Mlýnská, č. p. 416). V té době měla 48 let. Rodina nám nabídlá tyto vzpomínky ke zveřejnění a my tak rádi činíme.

Sedmého dubna v sobotu byla naposled mše svatá, ale málo lidí bylo v kostele. V devět hodin začala palba z děl od Lanžhota od „Pecce“ na Slovensko. Asi v jedenáct hodin doletěla letadla a začalo bombardování. Hledali děla. A hned první ohně – u nádraží, na Pastvisku a trochu pošramoceně některé stodoly.

Ten den byl poslední oběd doma. Po poledni začala palba z děl zase a ti za Moravou odpovídali. To už bylo nebezpečno být venku, tedy jsme se uchýlili do sklepa, a sice k sousedům Mikuličovým. Byly jsme tam tři rodiny. Ve chvíli klidu jsme vyšli ven na dvůr se podívat a už střepiny a rozbitá krytina se sypala ze střechy. Václav Mikulič se vrátil z venku s ránou do hlavy. První krev! A u Starého mlýna rázem čtyři mrtví, otcové rodin. Tak jsme tedy seděli ve sklepě až do večera, kdy byl čas jít aspoň dát něco dobytka a podojit narychlo. První večer a noc ve sklepě. Střelba stále, mimo to strašné výbuchy mostů na silnici. Na spaní ani pomyslení.

Osmého dubna, Bílá neděle. Ráno byl chvilku klid. Vidíme, jak se němečtí vojáci po lukách po pás brodí ve vodě. Asi v osm hodin doletěla letadla a zase začala válečná hudba. Do dvora se valí dým, hoří naproti u Trávníčků a Holobrádků, na hašení ani

pomyšlení, žádný nemůže ven z krytu pro velkou střelbu. K poledni dostoupilo běsnění vrcholu, všechno se zrovna chvěje. Modlíme se za Boží ochranu a připravujeme se na smrt, která je tak blízka. A tak to šlo až do večera. Odpoledne k nám přibýly ještě tři rodiny, které už z jejich úkrytů vyhnal oheň.

Nejhroznější chvíle však nastaly teprve v noci. Asi o jedenácté hodině nastala bubnová palba na naši osadu a trvala dvě hodiny. Hoří na všech místech. Světlo je jak ve dne, praskot ohně, střelba, řev dobytka. A v takové chvíli jsme nuceni opustit náš úkryt, neboť i nás zachvacuje oheň. Šest rodin se rozbíhá, kam kdo může. Ve sklepě zůstala jen prázdná kolébka. Našli jsme útulek u Benešů ve velkém sklepě pod stodolou. Aspoň tomu jsem ráda, že jsme pohromadě s rodinou bratrovou a sestřinou. Je nás tam 50 lidí. K ránu přibývá ještě jedna rodina Pyskatých. Otce souchotináře vlečou pod pažemi, ten po sestupu omdlí. Bílá neděle zrudla ohněm a krví.

Devátého dubna pondělí a desátého dubna úterý jsou skoro stejné. Bombardování

až dvanáctkrát za den, mezitím střelba, že už není možno ani dát dobytku, ani podojit. Nespíme, nejíme. Nevíme, zda je den či noc, pomalu se z nás stávají šílenci.

V úterý shořela naše stodola, všechno dřevo. Proraženou zdí ve stáji utekl náš mladý kůň. Z kostela spadla věž. Noc byla trošku klidnější. Zřetelně bylo slyšet příjízdy tanky, v mojí obraznosti jako čarodějnice, a třískaly jaksi na malou vzdálenost. Ve chvíli klidu je slyšet duté rány jakoby s velkým dřevem. Snad už dělají mosty, snad už je vysvobození blízko. Prosíme o to a o ochranu. Rodí se nový den.

Jedenáctého dubna, středa. Pootvíráme dveře a jdeme se trochu nadýchat čerstvého vzduchu. Najednou bratr Pavel zvolal: To jsou Rusi! Nedbaje na nebezpečí, vyběhl ven. Přední ruská hlídka. Jeden jde k nám, pozdraví, přikáže žádnému nechodit ven a jde dál. Ale naše náhlá radost je zchlazena vědomím, že jsou zde ještě nepřátelé a snad

zrovna ve stodole nad námi, jak jsme je v noci slyšeli chodit a běhat, a ti nás mohou úplně zahubit.

A už se rozpoutává strašný boj. Letadla, děla, kulomety a kdoví ještě co, i jakési kaťuše, všechno řve, sviští a duní a otrásá se a nahoře nad námi kroky. Každý slyší vlastní srdce, jak tluč. Nestalo se nic. Boj trvá. Ze všech srdcí letí k nebi zrovna zoufalé prosby o smilování a ochranu. Zrovna útočíme na Pannu Marii a české svaté patrony, aby za nás orodovali. Nedej zahynouti nám, ni budoucím! Dveřmi proniká kouř, hoří plot. Vzduch je skoro nedýchatelný, strašné horko, slabší povahy omdlávají. A boj stále trvá. Asi v jedenáct hodin slyšíme strašný křik. Krev nám stýdla v žilách. Snad u Turečků dostali zásah do krytu a teď tím peklem utíkají. Podívat se ven nebylo možné. Hrůza už nás zbavovala rozumu. Pane, zachovej nás, hyneme!

Lanžhotský fašank trval tři dny a břeclavská píla stála říká pamětnice Líbuše Šuláková

Břetislav Osička

Paní Liba Šuláková – Zonygová, sestra Martina Zonygy a Anny Švirgové, oslaví v tomto roce 90 let. I když je mobilní jen na vozíku, paměť jí dobře slouží. Vypravil jsem se za ní s otázkou, jak se dříve slavil fašank v Lanžhotě. Dnes se obnovují fašankové tradice všude možně. V Lanžhotě se sice neslaví už v takové honosnosti jako dřív, ale nikdy se nepřerušil a jde rok od roku dál. „V Lanžhotě býval fašank tři dny, a když byl, tak sa v břeclavskej pile nedělalo, protože

tam dělalo nejvíc Lanžhotčanů. Fašangová neděla sa rovnala neděli hodovej. Šlo sa do kostela a na požehnání a pak byla muzika odpoledňa a večer. Odpoledňa děvčata chodily v kanafaskách, rukávcách a na hlavách měli šátek bílý střapčák,“ vzpomíná paní Liba. A také na to, že první malovaný střapčák měla ona se svou sestřenicí Drahou, která šátky vymalovala. To bylo tak v roce 1936. Děvčata měla sukně tibětky nebo molky. Chlapci chodívali v bílém ratýňáku a guláči. Tak chodili i do kostela. „Dycky sem obdivovala kolik guláčů bylo na oltáři

a jak si jich chlapci mohli poznat. Chlapci měli molové košele. Tehdy sa vyšívalo enorm ručně, plátěné košile nebyly, enom obyčejné do kacabaje s kupovaným vložkama. V pondělí chodívali chlapci se šavlama po Lanžhotě a na šavle jim napichovali špek. Hodně chodívali v lá-tanicách. Chasu doprovázaly maškary jako např. cigánka, indián, prasa, medvěd apod.“ Obchůzku museli stihnout dopoledne, protože odpoledne po po-žehnání už začínala

muzika. Chlapci zase šli v ratyňákách nebo v kacabajách a na hlavách měli huseňáky a širůšky, ve kterých měli zapáchnutá pérka. Děvčata šla v hedvábných šatech. Jak se blížilo úterý, oblékali obyečejnější oděv. V úterý byla opět muzika odpoledne i večer. „Děvčata nosívaly červenice, k temu kacabaju třeba sametovů, k temu canglovicu (canglovicový obojek), šňůrku a na hlavě šátek s černů hlavů. V úterý, když měla končit muzika, o půl noci šecky děvčata utekaly dom, protože sa hodila do sálu sláma. Najvětší ostuda byla, když nekdo řekl, že třeba Mařce podestlali. V tej době sa basa nepochovávala a neskákaly sa ani podšavle. Podšavle sa tancovaly až po válce. Pamatuju sa, že tancovali s pravým šavlama. Bylo to dost nebezpečné, tak potom tancovali aj s pochvama. Byly aj šavle červené s bílým kružkama – nevím proč. Co

sa týká jídla, tak v nedělu sa pékly třeba žebra a vařilo maso, v pondělí řízký a smažily sa koblihy a to dycky až v pondělí. A také boží milosti. V úterý sa zvěsilo úidené a k temu byla kiša. Kiša sů požduchané er-teple, do toho zá-smažka, okyselilo sa to a ocukrovalo.“

Nakonec nám paní Liba řekla recept na koblihy a boží milosti. Všechno si pamatovala z hlavy, vždyť byla hlavní kuchařkou na svatbách. Koblihy: 1 kg hl. mouky speciál, 12 dkg tuku - máslo i sádlo, 20 dkg cukru, 10 dkg kvasnic, 0,5l mléka. Boží milosti: 0,25l kyselý smetany, 3 žloutky, jedno celé vejce, 2 g kvasnic, špetka cukru, mouka.

Paní Šuláková oslaví v tomto roce 90 let, tak jí přejeme hodně zdraví a ať nám toho ještě hodně poví o lanžhotské minulosti.

Sto let od založení křesťanské organizace Orel

Jan Maděříč

(rodák z Lanžhota, nyní Velké Bílovice,
člen Vlastivědné společnosti
pro region Břeclavsko o. s.)

Za účelem získání objektivních znalostí o různých historických událostech jsem se zaměřil na bádání ve vydaných knihách sousedních obcí (Čejkovice, Rakvice, Podivín, Mor. Žižkov, Velké Pavlovice, Břeclav a Lanžhot). K získání současných informací jsou dobrou pomůckou zpravodaje jednotlivých obcí.

Ve 4. čtvrtletí 2009 mě zaujal ve zpravodaji Kobylí dědina článek zaměřený k oslavám sta let od založení Orla. Pisatel, zřejmě aktivní člen, popisuje oslavy Orla, které se uskutečnily v Kroměříži v měsíci srpnu 2009. Oslavy trvaly tři dny a na programu byly sportovní, společenské a kulturní akce, ukončené mší svatou na Hostýně.

V lanžhotském zpravodaji číslo 4/2009 popisuje Hana Tučková činnost Orla od roku 1946-1948, kdy byl Orel komunisty zrušen. Dále popisuje a vzpomíná na činnost v první republice až do jejího ukončení II. světovou válkou. Ve svém článku si trochu stěžuje, že se jí nepodařilo zjistit založení Orla v Lanžhotě. Protože jsem se otázkou založení sportovních a kulturních spolků na Břeclavsku zabýval, rozhodl jsem se jí trochu pomoci.

V roce 2007 jsem za tímto účelem navštívil archiv Moravského zemského muzea v Brně, kde je vedena evidence o založení a schvalování spolků. Jedná se o tzv. Moravský zemský katastr při moravském místodržitelství v Brně. Jde o institut, který posuzoval žádosti jednotlivých spolků

a schvaloval, resp. zakazoval provozování činnosti. Jednotlivé spolky byly zakládány od r. 1886. Nejprve Matice hodoňská, záložny, hospodářská jednota, hasiči, čtenářské spolky, Sokol apod.

Zakládání křesťanského spolku Orel mělo na Břeclavsku trochu jiný vývoj než ostatní spolky. Jako první jsem zaznamenal registraci Orla v Hodoníně 13. 1. 1920,

Polní mše při I. sletu Orlů

14. 1. 1920 bylo ve stejný den zaregistrováno celkem 17 jednot – mezi jinými Týnec, Tvrdonice, Moravská Nová Ves, Poštorná, Hrušky, Velké Bílovice a další jednoty z Hodonínska. 31. 1. 1921 bylo schváleno dalších 9 jednot, **20. 3. 1921 Lanžhot** a Kněždub, 10. 10. 1921 další 3 jednoty.

Registrace jednot vznikla určitě za podpory katolických kněží, o čemž svědčí téměř masové podávání přihlášek. Počátky založení Orla na Moravě a v Čechách sahají do roku 1909. **Orel založil v roce 1909 profesor Šrámek**, který byl do roku 1921 ministrem železnic a od roku 1922 ministrem zdravotnictví a sportu. Orel vznikl oddělením od Sokola, a to z důvodu vystu-

pování Sokolů proti křesťanům. Program Orlů byl rozdělen do tří částí:

1. idea náboženství
2. idea národní
3. idea sociální

– právo osobnosti, odstranit otroctví, právo žen a dětí, základem společnosti rodina.

Orel byl rozdělen do 18 žup, z toho 11 na Moravě, 4 v Čechách, 1 v Rakousku, 1 na Slovensku a 1 na Podkarpatské Rusi. Hlavní síla proto byla soustředěna na Moravě. Významnou událostí Orlů bylo uskutečnění I. orelského sletu v Brně 12. - 15. srpna 1922 na stadionu v Lužánkách. Na sletu se zúčastnili i Orli ze slovanských národů, včetně Ruska. Dále Angličané, Italové, Francouzi a hlavně Belgičané, kde bylo soustředěno centrum Orla v Evropě. Jako bývalého Sokola mě překvapila účast katolických Sokolů z Ameriky, kteří darovali svůj prapor Orlům v ČSR. Oproti sokolským sletům, kde cvičili žáci, dorost, dospělí v jednom dnu, Orli rozdělili cvičení na dvě části. V červenci 1922 cvičila nejprve mládež samostatně, za účasti 12 244 žáků a dorostenců a až v srpnu 1922 dospělí cvičenci za účasti Orlů z Moravy, Čech i výše uvedených zástupců ze zahraničí. Počet diváků bylo asi 100 000, cvičenců

7 271. Hlavní slet v Brně byl zahájen průvodem, pak následovala polní mše na stadionu, svěcení ústředního praporu Orla včetně přísahy členů a pak následovalo cvičení. Cvičení Orla na jižní Moravě, resp. na Břeclavsku a Hodonínsku, byla zařazena do Šilingrový župy. Velké Bílovice patřily do okrsku Hustopeče. V orelském věstníku z roku 1922 se uvádí jako jednatel okrsku Josef Běloch, který se zasloužil o předání písemností z roku 1922 včetně sletového alba fotografií do muzea v Bílovicích. K ucelenému přehledu o spolku Orel patří bezesporu připomenutí katolického spolku Omladina, jejíž založení jsem zaznamenal v Bílovicích od roku 1909-1935, v Lanžhotě 1914-1921. Tato mládež zaměřila svou činnost na hraní divadel, výlety, vycházky, dožínky, zábavy apod. Činnost Orla, Omladiny a ostatních katolických spolků byla soustředěna do tzv. katolických domů. V Lanžhotě byl katolický dům založen v roce 1920. V Bílovicích se veškerá činnost soustřeďovala v Orlovně.

Tyto řádky o založení Orla a jeho činnosti z dostupných pramenů nabízím zpravodajům v Lanžhotě i Velkých Bílovicích. V současné době podle údajů z tisku je registrováno celkem 18 000 členů.

Průvod Brnem
při I. sletu Orlů

Zdroje: Mikulovské sympozium o spolcích z roku 1992, zpravodaj Lanžhot 4/2009, zpravodaj Kobylí-dědina 4/2009, údaje o členech – tisk leden 2010, vlastní zdroje – záznamy Mor. zem. muzea Brno 10. 7. 2007, Muzeum Velké Bílovice - archiválie věnované Josefem Bělochem.

Odcházení

- ulka -

Je vždycky smutné jako každé, které nedává sebemenší naději k návratu. Nic

na tomto ortelu nezmění skutečnosti, že moje **zamyšlení o odcházení** bude mít vztah k **fotbalovému trávníku**.

O březnové neděli roku 1955 (před **pětapadesáti roky!**) jeli fotbalisté **SOKOLA LANŽ-**

HOT k **prvnímu mistrovskému utkání ve DRUHÉ LIZE** do „nepředstavitelné“ dalekého slovenského **VRANOVA**. Kousek od Michalovců a hranice s SSSR. Proto také vyrazili vlakem už v sobotu, aby se v pondělí vrátili s výsledkem 1:1. Byl to úspěch. Účastnil jsem se jejich uvítání i posezení s nimi v tenkrát ještě v Hrubé hospodě.

O dva roky později, v listopadu 1956 se hrálo na hřišti na Pastvisku poslední mistrovské utkání stále ještě **druholigových** fotbalistů Sokola Lanžhot s fotbalisty **Lokomotivy Spišská Nová Ves**. Vyhráli jsme 4:3, dosáhli devátého (čtvrtého místa od konce tabulky) postu, ale ani tento úspěch nám nestačil k setrvání v **druhé fotbalové lize**. **Bohužel...**

Během uplynulých pětapadesáti let strhl proud odcházení z břehů života už hodně hráčů, kteří srdnatě bojovali v dresu Sokola

Lanžhot po dobu jeho dvouletého pobytu v druhé lize.

Dnes ještě na těch březích života mezi námi vzpomínají **osmdesátníci Jara Karas** (rodák z Kostic), **Staňa Helešic**, **Frolka**

Stojící zleva: trenér Ladislav Uhlíř, župní delegát, vedoucí mužstva Jan Kostka, Svatopluk Svačina, Petr Balga, Jan Kostka, Josef Černý, Zdeněk Kruták, Josef Jirava, Ludovít Hatala, předseda oddílu František Zonyga. V předřepu zleva: Jiří Tuček, Josef Mihalkovič, Jaroslav Holobrádek, Josef Uhlíř, Ludvík Tuček, Petr Mikulič.

Hakala a **Jenda Ciprys-Fabiš**. Vedle nich tu zůstávají osmdesátníci **Jenda Kubík**, **Zdeněk Stráník**, **Jožka Škrobáček**, **Joza Polách**, **Jožka Maděřič** a **Franta Tuček-Palanský**. Z celkového počtu dvatřiceti hráčů,

kteří (včetně několika málo přespolních) **druhou ligu za Lanžhot hráli**.

Za **pouhých** (ale ano, skutečně pouhých, čas hrozně letí!) **dvanáct let** by měly v Lanžhotě proběhnout oslavy **STÉHO VÝROČÍ ZALOŽENÍ FOTBALU pod hlavičkou SK LANŽHOT**, se sídlem na hřišti **NA PASTVISKU**. Moje generace se už této oslavy nedožije, ale jistě si všichni přejeme, aby proběhla a mělo se nač vzpomínat...

V té době už bude pomalu do sebe strhávat proud odcházení z břehů života ony fotbalisty lanžhotské generace, kterou považuji (po těch z období let 1949 až 1955) za **poslední, jež kvalitou obstála v krajším i vyšším měřítku!**

Tuto úspěšnou a poslední reprezentační fotbalovou lanžhotskou generaci tvořili hráči: Petr Balga, Petr Mikulič, Jožka

Jirava, Jožka Černý, Jara Holobrádek, Jirka Uher, Franta Gál, Svaťa Svačina, Jožka Uhlíř, Petr Svačina, Jožka Stráník, Jenda Kostka, Zdeněk Kruták, Pavel Tuček, Ivan Havlíček, Ludva Tuček, Jožka Ciprys, Ludovít Hatala, Jirka Tuček, Vladimír Ciprys - Ládyško... Budiž mi odpuštěno, jestliže jsem na někoho zapomněl.

Jistě, měl bych připomenout trenéry, vedoucí, další a další obětavé funkcionáře, ke kterým chovám hluboký respekt, ale mně šlo v mém zamyšlení o **odcházení**, především a hlavně o **hráče**.

Fotbalisté z Rajčůře

- ju -

Oblast našeho města od jihu k severu mezi ulicemi Dolní a Břeclavská, od východu k západu pak mezi obchodem manželů Čekalových a samoobsluhou Jednoty na kraji ulice Nové (též Hrnčířových křížem v parčíku před ní), ještě v padesátých letech minulého století pojmenovává kostelník Jan Straka v jeho Knize zemřelých a pohřbených, jako **U Rajčůře**. V těch místech, někdy v devatenáctém století nezastavěných, bývávala pastviska, na nichž někdy cvičivali (rajtovali) vojáci na koních. Proto tedy v lidové mluvě **Rajčůra**, **U Rajčůře**...

Mezi roky 1925 až 1955 se ve středu této čtvrti nacházela **Jagošových trafika**, **Prajzových a Horákových obchůdky**, jako **že i Ventrubových řeznictví**. V modrém domku s předzahrádkou v sousedství Jagošových trafiky (poslední její provozovatelka paní Jarka, provdaná Šestáková, proslula za svobodna jako vynikající, mimořádně rychlonohá hráčka lanžhotských házenkářek, z

A to těch, jejichž fotbalová dovednost se zrodila a vrcholila, s nimi pak odešla i se skromnou slávou, **na trávníku starého hřiště, pozůstatku to pradávných pastvisek!**

Po dnes den se lepší než tam nikde jinde v Lanžhotě fotbal nehrál!

Zasáhlo **odcházení hráčů**, kterým jsem věnoval pozornost v mém nostalgickém zamyšlení, snad lanžhotský fotbal sám?

Ve víře, že se u nás talenty rodily, rodí a rodit budou, lze chovat naději, že díky nim se zase někdy mimořádně hodnotný fotbal na zelené trávníky lanžhotských hřišť **vrátí. Takový návrat možný je!**

nichž žije dnes už pouze paní Terezie Gajdová-Říhová z Nové ulice) se narodil **Václav Prajka (1945)**, který bydlí v Domě s chráněnými byty. Jako někdejší útočník lanžhotského prvního i druhého fotbalového mužstva si zajímavě zavzpomínal...

„Ani bys nevěřil, kolik se na tom našem konci Lanžhota, jemuž se za starých časů říkávalo Rajčůra, narodilo a žilo kluků, kteří jako já hrávali fotbal v dresech SK nebo Sokola Lanžhot.

Tak třeba přes silnici naproti našemu bratři Ludvík (Lujcik) a Zdeněk Krutákových, v jejich sousedství bratři Stanislav a Vladimír (Ládyško) Ciprysových, za naším bratři Jožka (muzikant-křídlovák) a Mirek Brantalíkových, už na Dolní Franta Fojtík (Sila) a vedle něho Jožka Čekal. V baráčku u nás ve dvoře to byl Fana Straka-Mošnér a kousek od Prajzových Joza Šulák-Šulan. A snad by se skoro ze samého kraje Nové ulice dali přibrat Jenda Holobrádek-Štajara a oproti jejich domu Franta Uhlíř.

Ale byli tu na samém začátku lanžhotské fotbalové historie také sedlák strýc Joska Šesták, o kterém se vypráví, že hrával na beku obut do holenkových bot! Za Ventrubovým řeznictvím nesmím zapomenout na pana Jendu Bartoše-Ketásku, halva jedničky a později prvního trenéra.

Nakonec jsem si nechal výborného fotbalistu Tonda Maděříče, řečeného Domin. Narodil se a žil v malém domku vedle obchodu Anežky Horákové. V jednom roce jeho klukovství si Tonda dal dohromady fotbalovou jedenáctku, které se říkalo Dominka. (Až později měl nedaleko na Pastvisku klukovskou jedenáctku

Lada Gajda; říkalo se jí Gajdovka. Ladův otec František byl jako převaděč přes hranice zastřelen pohraničníky.)

Když se dnes rozhlížím po našem městě Lanžhotě, už taková fotbalová hnízda, jakým bylo to naše na Rajčurči, nenalézám. Nevím, jestli je to tím, že současné jednotlivé ulice a oblasti ztratily svůj význam, co se týče fotbalových talentů. Rád si proto na časy těch našich, vzpomínám...“

Dodám už jenom to, že taková vzpomínání se dobře poslouchají. Právě proto jsem vzpomínku V. Prajky zapsal.

Florbalisté před koncem sezóny na předních místech

<PG>

Osmá sezóna florbalového oddílu se blíží ke svému konci a z hlediska umístění našich týmů se jedná o sezónu nejúspěšnější.

A tým je v jihomoravské lize mužů na druhém místě s třibodovou ztrátou na první Bučovice a jedenáctibodovým náskokem na třetí Skurut Hai Brno. Z dosavadních 18 zápasů 14 vyhrál, jednou remizoval a třikrát prohrál. K návratu do 3. ligy by to aktuálně stačilo, uvidíme ale, jak se do konce sezóny zamíchají sestupové a postupové body ve vyšších soutěžích.

B tým je ve své soutěži na prvním místě už od začátku sezóny a v následujících zápasech bude hájit svůj devítibodový náskok. Z 18 zápasů 14 vyhrál, ve třech remizoval a jeden zápas prohrál. Družstvo C se ve stejné soutěži pohybuje ve spodních patrech tabulky.

Dorostencům se ve 2. lize také daří a v přímém souboji o první místo si nedávno poradili se silnými Počenicemi. Z 15 zápasů 11 vyhráli, ve dvou remizovali a dva prohráli. Čelo tabulky je hodně vy-

rovnané, uvidíme, jak boj o postup do 1. ligy dorostenců dopadne.

Mladší žáci mají pozici nejtěžší, neboť soupeří se silnými mládežnickými líhněmi ze Znojma, Brna a Hodonína. Pohybu-

jí se v dolní polovině tabulky, pravidelně sbírají body a cenné zkušenosti. Neustále rostoucí počet hráčů v této kategorii nás těší.

Družstvo žen v probíhající sezóně zúročuje zkušenosti z těch předchozích. V posledních třech zápasech neprohrálo. Dvakrát remizovalo, jednou vyhrálo, celkem získalo už 6 bodů a zlepšené výkony jsou dobrým příslibem před dalšími zápasy.

Po skončení sezóny plánujeme tradiční Májový turnaj v lanžhotské sportovní hale. Zúčastní se jej většina našich týmů. V blízké době bychom také chtěli navázat na nultý ročník turnaje v badmintonu, který se uskutečnil na konci listopadu a beze zbytku splnil naše očekávání.

www.florballanzhot.cz

Lanžhot má zastoupení v „11“ roku 2009

Josef Říha

V sobotu 27. února 2010 se v sále boleslavickeho divadla uskutečnil 4. galavečer fotbalu okresu Břeclav. Za přítomnosti mnoha významných hostů, senátorů, poslanců, starostů, členů vedení fotbalového svazu a dalších byla na závěr večera vyhlášena fotbalová jedenáctka okresu Břeclav za rok 2009.

A Sokol Lanžhot měl v této významné společnosti nejlepších fotbalistů také zastoupení, a to zásluhou brankáře **Jiřího Bartoše**, který byl za své výkony a ostatní činnost v loňském roce oceněn zařazením do „Jedenáctky roku 2009“ okresu Břeclav.

Členové a příznivci fotbalového oddílu mu upřímně gratulují a věří, že ve svých výkonech i další práci bude úspěšně pokračovat i v roce letošním.

Krajský přebor v Lanžhotě?

Josef Říha

Největší fotbalovou událostí přes zimní období, a to nejen v rámci našeho klubu, ale téměř celého kraje, se stal převod soutěže z družstva Sokol Podluží (Hrušky) do Sokola Lanžhot, prokládaný navíc různými polopravdami, nepřesnostmi a zavádějícími zprávami ze všech možných stran.

Skutečnost je taková, že nás na přelomu roku oslovili představitelé Sokola Podluží s nabídkou převedení soutěže do Lanžhota a to z důvodů především finančních. Fotbal v Hruškách by v případě, že by se nedohodli s některým z okolních oddílů, své mužstvo z letošní rozehrané soutěže odhlásil a soutěž již nedohrál. Fotbalová legislativa ale neumožňuje převod soutěží mezi fotbalo-

vými kluby, ani žádné „odkupování tříd“ za finanční náhradu, a tak jedinou možností v podobném případě je sloučení dvou fotbalových klubů. Tyto navíc nesmějí být od sebe vzdáleny více jak 10 km, proto došlo k oslovení našeho klubu.

Výbor lanžhotského fotbalového oddílu tak stál před velmi nelehkým a závažným rozhodnutím a absolvoval nespočet různých jednání jak se zástupci z Hrušek, tak také se zástupci fotbalového svazu a dalšími. Takový krok není pro nás skutečně jednoduchý a uvědomujeme si i nevýhody, které s sebou může přinést. Protože převládly klady nad zápory tohoto spojení, výbor fotbalového oddílu předložil na členské schůzi ke schválení návrh na uzavření dohody se Sokolem Podluží o sloučení obou klubů. Na této členské schůzi dne 7. 2. 2010 pak hlasovala naprostá většina členů pro uzavření této dohody.

Co to tedy znamená v praxi? Ke sloučení dvou oddílů nemůže dojít v průběhu rozehrané sezony, ale pouze na začátku nové. V době uzávěrky tohoto článku ještě probíhá dolaďování písemných dohod tak, aby odpovídaly všem regulím a směrnicím. Pokud všechny následné legislativní kroky proběhnou v pořádku a včas, tak jarní část fotbalového ročníku 2009/2010 odehraje naše současné mužstvo Sokol Lanžhot „A“ pod hlavičkou Sokol Podluží v nejvyšší

krajské soutěži. Naše „B“ mužstvo pak odehraje jarní část sezony pod hlavičkou Sokol Lanžhot „A“ v I. B třídě a současné mužstvo Sokol Lanžhot „B“ bude ze soutěže (III. tř. OFS Břeclav) odhlášeno. Mužstvo „A“ (Sokol Podluží) by mělo hrát své domácí utkání v krajském přeboru stejně jako dosud v neděli na hřišti Na Šlajsi, mužstvo „B“ (Sokol Lanžhot „A“) potom svá domácí utkání po jarní části v sobotu na hřišti Na Pastvisku. Ostatních mužstev se tato změna žádným způsobem nedotkne.

Po skončení této aktuální sezony bude následně svolána mimořádná členská schůze fotbalového oddílu, kde dojde jednak k vyhodnocení tohoto kroku, dále potom k rozhodnutí o dalším zařazení družstev do soutěží v závislosti na jejich konečném umístění a nakonec také k volbě nového vedení fotbalu, jelikož tato schůze bude také volební. Od sezony nové, tj. 2010/2011 budou potom v soutěžích dospělých působit nadále tato dvě stejná mužstva, již však pod názvem Sokol Lanžhot „A“ a Sokol Lanžhot „B“!

Pozornost přes zimní přestávku však nebyla věnována pouze slučování mužstev dospělých, ale také všem mládežnickým družstvům, aby se tato připravila co nejlépe na boje v jarní části sezony ve svých soutěžích.

A v neposlední řadě se od začátku roku finišovalo se stavebními a údržbářskými

pracemi v prostorách fotbalových šaten i areálu hřiště Na Šlajsi, které navazovaly na loni provedené práce z dotačních titulů. Práce bylo skutečně hodně,

znovu byly odpracovány stovky brigádnických hodin a všem, kteří se na nich podíleli, patří opravdu velké poděkování. Množství odvedené práce ale přineslo výsledek, který rozhodně stojí za to.

Velkou odměnou nám potom je také to, že bylo našemu oddílu svěřeno uspořádání dvou zápasů kvalifikace Mistrovství Evropy kategorie U-17. Všichni se tedy můžeme těšit na čtvrtek 25. 3. 2010, kdy se Na Šlajsi představí naše české fotbalové naděje a sou-

peřem jim bude mužstvo z Gruzie, následně se pak v úterý 30. 3. 2010 utká reprezentace Ukrajiny opět s mužstvem z Gruzie.

Věříme, že i přes spoustu velmi netradičních změn během zimní přestávky nám zůstanou naši příznivci věrní a podpoří nás i v jarním přechodném období, kdy na pomyslné hrudi vždy neponeseme znak lanžhotského Sokola, který se ale v létě zase vrátí zpět.

www.sokol-lanzhot.cz

Sezóna začala

Vedoucí oddílu kulturistiky a silového trojboje Mgr. Antonín Hostina

Některé oddíly ještě vyčkávají na zahájení sportovní sezóny, ale oddíl kulturistiky a silového trojboje už začal naplno v měsíci lednu. Rozjely se krajské soutěže v silovém trojboji, na něž v měsíci dubnu a květnu navazují soutěže republikové kombinované s pohárovými soutěžemi, ve kterých si závodníci ověřují svou výkonnost a výkonnost svých soupeřů.

Od počátku letošního roku pocítujeme v oddílu zvýšený zájem o registraci cvičenců z jiných oddílů a fitcenter. Je to především odraz finanční krize, která je sráží na kolena. S tímto problémem se zatím náš oddíl nesetkává. Díky dobrému hospodaření oddílu, potažmo Josefa Paulíka, dále podpoře TJ Sokol a příspěvkům samotných cvičenců si oddíl nemůže stěžovat. Naopak, snažíme se obsazovat co nejvíce soutěží a pěstovat ve cvičencích zdravého soutěživého ducha. Na této aktivitě se nejvíce podílejí trenéři Milan Mrázek a Hynek Janulík.

V měsíci únoru jsme zaregistrovali dva nové závodníky z Břeclavi, kteří chtějí reprezentovat barvy Lanžhota v silovém trojboji.

Po dohodě s hodonínským hokejovým trenérem se u nás bude připravovat na sezónu i během sezóny jejich dorostenecký brankář Norbert Maloch. Taktéž reprezentantka ČR v atletice Martina Šestáková spolu se svým trenérem plně využívá prostory našeho zařízení.

Velkou radost nám dělá Jitka Mašková s Kostic, která spolu se svými dvěma syny reprezentuje Lanžhot. Sama pak ve své kategorii získává medaile nejvyšší. Je to obdivuhodné.

Na první soutěži v letošním roce na „Mistrovství severní a jižní Moravy“, konané dne 31. 1. 2010 v Podivíně, se stejně jako Milan Mrázek umístila i Jitka Mašková na prvním místě a dovezla kov nejceněnější. Dorostenec Jaroslav Straka v kategorii do 60 kg obsadil taktéž velmi pěkné druhé místo.

Výsledky a celková činnost oddílu nás, kteří svůj volný čas věnujeme mládeži, přesvědčují o tom, že to neděláme špatně.

Turnaje jednotlivců

Za tenisový oddíl Sokol Lanžhot Dalibor Kováč

GRATULUJEME!

Sezóna 2009-10 byla zahájena halovými turnaji jednotlivců. Zástupci našeho oddílu dosáhli řady úspěchů.

V kategorii dospělých hráčů se na turnajích poprvé objevuje v této sezóně **Hanka Kováčová**. Úspěchu dosáhla na halových přeborech Jihomoravského tenisového svazu v Mostkovicích, když spolu s Ivanou Kubičkovou (Sokol Husovice) obsadily třetí místo ve čtyřhře.

V dorostenecké kategorii získala **Hanka Kováčová** titul Přeborník Jihomoravského kraje ve čtyřhře, když zvítězila spolu s Michaelou Krchovou (TC Brno) na oblastních přeborech v Mostkovicích. Dalšího úspěchu na tomto turnaji dosáhla ve dvouhře, kde se probojovala až do semifinále. Za tyto výsledky Jihomoravský tenisový svaz nominoval **Hanku Kováčovou** na Halové mistrovství České republiky v dorostenecké kategorii. Také na turnaji třídy B v Rožnově pod Radhoštěm se probojovala až do finále v soutěži ve čtyřhře. Spoluhráčkou jí byla opět Michaela

Krchová (TC Brno).

Na turnaji třídy B, který pořádal oddíl TK Tuřany, se spolu

se s Miroslavou Menšíkovou (TK DEZA Valašské Meziříčí) probojovala až do semifinále ve čtyřhře. Na turnaji dorostenek třídy C, který pořádal oddíl TC Brno, vybojovala semifinále ve dvouhře. Vítězství dosáhla ve čtyřhře spolu s Michaelou Krchovou (TC Brno). Také **Pavla Kováčová** zaznamenala na tomto turnaji úspěch, když se probojovala spolu s Anetou Šmerdovou (Sokol Slavkov) do semifinále.

V kategorii staršího žactva na turnaji třídy C, který pořádal oddíl ŽLTC Brno, uspěl **Dominik Kunický**, když se ve dvouhře probojoval až do semifinále. Také ve čtyřhře naši hráči **Dominik Kunický** a **Viktor Kacr** figurovali v semifinálových bojích. Na turnaji staršího žactva třídy C v Tišnově postoupil do finále **Viktor Kacr**, když v semifinále porazil dalšího zástupce našeho oddílu **Dominika Kunického**. Společně pak tato dvojice zvítězila ve čtyřhře. Na turnaji staršího žactva

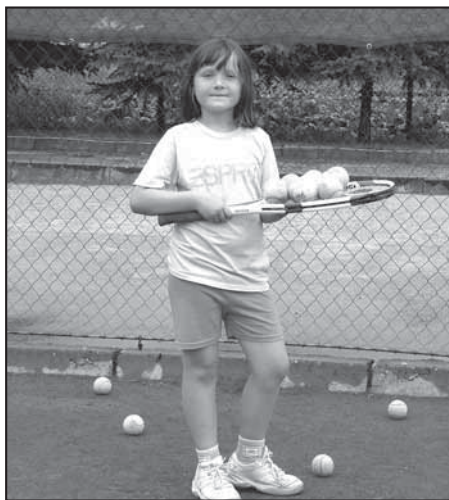
třídy C v Hodoníně obsadila naše dvojice **Viktor Kacr, Dominik Kunický** třetí místo ve čtyřhře. Na turnaji třídy C, který pořádal oddíl PTA Uherské Hradiště, postoupil v soutěži jednotlivců do semifinále **Dominik Kunický**. Vítězství na tomto turnaji dosáhla ve čtyřhře dvojice **Dominik Kunický, Viktor Kacr**. Na turnaji třídy C ve Vysokém Mýtě se probojoval **Dominik Kunický** do semifinále ve dvouhře. Stejného úspěchu dosáhl také ve čtyřhře, kde mu byl spoluhráčem Dominik Malý (Tesla Brno).

Pavla Kováčová se spolu s Terezou Kolářovou (TK Agrofert Prostějov) probojovala mezi staršími žákyněmi na turnaji třídy B v Mostkovicích do semifinále ve čtyřhře. Na turnaji třídy C, který pořádal oddíl SK Tennis Zlín - Mladcová, se dostala do semifinále ve dvouhře. Ve čtyřhře se jí pak podařilo zvítězit spolu se Sabinou Machalovou (TK SK Zlín). Na turnaji staršího žactva třídy C, který pořádal PTA Uherské Hradiště, zaznamenala finálovou účast ve dvouhře. Dvojí úspěch potvrdila ve čtyřhře, ve které zvítězila znovu se Sabinou Machalovou (TK SK Zlín).

V kategorii mladšího žactva dosáhl úspěch **Michal Ivičič** na turnaji třídy C v Tišnově, kde se ve dvouhře dostal do semifinále a ve čtyřhře dokonce vybojoval spolu s Janem Macharáčkem (TK SK Zlín) vítězství. Na turnaji mladšího žactva třídy C, který pořádal oddíl ŽLTC Brno, se probojoval až do finále ve dvouhře. V soutěži čtyřher se pak dvojice **Ivičič Michal, Krajčír Jakub** probojovala do semifinále.

Marie Kacrová se na Jihomoravských přeborech mladšího žactva ročníku 2000 v Kyjově probojovala až do finále soutěže jednotlivců, čímž si zajistila přímý postup na halový přebor Jihomoravského kraje. Kromě toho na tomto turnaji zvítězila ve čtyřhře spolu se svou soupeřkou z finále dvouhry Michaelou Kadulovou z TC-MJ Brno. Na turnaji mladších žákyní třídy C, který pořádal oddíl Tillia Brno, postoupila ve dvouhře až do semifinále. Na přeborech Jihomoravského tenisového svazu mladšího žactva ve Šlapanicích odsadila třetí místo ve čtyřhře spolu s Michaelou Kadulovou (TC-MJ Brno).

Sezóna vrcholí

Marcela Polášková

Sezóna se nám pomalu chýlí ke konci a zbývajících kol nám rozluští hádanku postupujících a sestupujících týmů z jednotlivých soutěží. Naše nejvýše hrající družstvo „A“ zdatně vzdoruje týmům v divizi. Soutěž je to velmi vyrovnaná a o poznání i úroveň o dvě třídy lepší než KS I. Zápasy mají náboj a napětí a mnohdy o výsledku rozhoduje rozdíl dvou míčků. Po dosavadních 17 odehraných kolech je naše družstvo na desátém místě. Kluci budou muset v posledních duelech ještě zabojovali, aby se nemuseli obávat o možný sestup. Doufáme, že se jim to podaří. Nejlepším hráčem dle úspěšnosti je Michal Koníček s 58 %, dále Zdeněk Darmovzal 46 %, Filip Štofka 43 % a Jiří Hanák 28 %.

„Běčko“ v KS II okupuje devátou příčku. I oni se ještě budou muset prát o body v posledních zápasech.

V okresním přeboru má svoje místo na předních příčkách družstvo „C“, které se pere v play-off o postup do KS II s týmem Agrotec Hustopeče D. I případná výhra ještě nezaručuje přímý postup, protože o postupujících bude rozhodovat kvalifikace vítězů OP z okresů BV, HO, ZN.

O postup do vyšší soutěže se snaží i družstvo „D“, které v základní části okresní soutěže skončilo na prvním místě. V semifinále play-off porazilo Šakvice B a ve finále se utká s Rakvicemi A.

V mládežnické soutěži břevlavského okresu máme zastoupení i my. „Áčko“ je prozatím na pátém místě a tedy i za brankami play-off. V sestavě se střídají Michal Hrubý, Denisa Pyskatá, Dominik Ciprys,

Petr Jeřábek, Michal Brada, Tomáš Janulík a František Hodonský.

O prvním únorovém víkendu jsme přivítali na našich stolech mladší žactvo, které se chtělo poprat o titul krajského přeborníka a přebornice. Turnaje se mohli zúčastnit pouze okresem nominovaní hráči. Břevlavský okres zastupovala i odchovankyně Lanžhota Denisa Pyskatá, která dokázala plně využít domácího prostředí a v celém turnaji neodešla od stolu poražena. Ve finále se utkala se svojí kamarádkou a spoluhráčkou Magdalenou Šubíkovou (MSK Břevlav) a s přehledem ji dokázala porazit výsledkem 3:1 a stala se tak krajskou přebornicí v kategorii mladších žákyň. Posléze společně obě finalistky dokázaly zvítězit i v soutěži čtyřher. Tímto výkonem se nominovala na následné Mistrovství ČR.

Ke dni 23. 2. 2010 bylo vydáno bodové pořadí mladších žákyň ČR, kde je Denisa na skvělém desátém místě. V jihomoravském žebříčku jí patří čtvrtá příčka.

Musím zde zmínit i výsledky okresního přeboru mužů a žen, který se konal v Šitbořicích. I z tohoto turnaje máme vítěze z našich řad. Stal se jím Zdeněk Darmovzal, když ve finále udolal taktéž hráče Lanžhota Filipa Štofku. Za zmínku stojí i třetí místo Radomíra Brozáka a Patrika Šlezingerova ve čtyřhře.

www.pineclanzhot.estranky.cz

Školní sportování

Eva Klvaňová

Naši žáci se pravidelně účastní nejrůznějších sportovních soutěží, které pořádají školy z regionu Podluží. Naše škola organizovala tradiční pro-

sincový turnaj „O pohár starosty“. Letos si to mezi sebou rozdala fotbalová mužstva. Vítězství obhájili naši fotbalisté. Na dalších místech skončili žáci z Lužic, Tvrdo-
nic, Prušánek a Moravské Nové Vsi.

Ve čtvrtek 25. února odjelo družstvo sedmnácti žáků do Lužic, kde se zúčastnili 3. ročníku Lužické latky. Pozvání přijali

kromě místních sportovců ještě žáci z Mikulčic a Prušánek. Soutěžilo přes 70 žáků 3. až 9. ročníku. Naši žáci rozhodně ostudu neudělali, o čemž svědčí jejich umístění v jednotlivých kategoriích. Medaili za 1. místo si odvezla Zuzana Slováčková a Hedvika Klvaňová, na 2. místě skončili Ondřej Topolanský, Lukáš Ryzner, Zdeněk Pardík, Pavla Kováčová, Kristýna Prajková a Ondřej Dvořák. Na 3. místě se umístili Kristýna Kolajová, Aleš Buchtík a Jan Král.

Zpravodaj Městského úřadu Lanžhot vychází čtvrtletně v nákladu 900 ks vydává Město Lanžhot, adresa redakce Náměstí 177, 691 51 Lanžhot
e-mail: urad@lanzhot.cz, tel.: 519 336 107, místo vydání Lanžhot
odpovědná redaktorka Jaroslava Bartošová, telefon 519 336 794, e-mail: bartosova@lanzhot.cz
Vyhrajujeme si právo na gramatickou úpravu textů. Vyšlo: březen 2010
Grafická úprava a tisk dodaných materiálů: Stillus s.r.o., www.svetreklamy.cz
Registrováno Ministerstvem kultury ČR, reg. číslo MK ČR E 11687
Uzávěrka zpravodaje 2/2010 – 31. 5. 2010.

